

64829

รายงานการวิจัย

การเข้าถึงแหล่งทุนของธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา THE ACCESS TO THE CAPITAL OF SMEs BUSINESS IN SONGKHLA

พจัตถพร อรุณศิริ
ธุรกิจขนาดกลาง

ยุพธนา พงศกร

658.022

445

2553

โครงการวิจัยนี้ได้รับเงินทุนอุดหนุนจาก
งบประมาณรายได้ คณะบริหารธุรกิจ พ.ศ. 2553
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม และเพื่อศึกษาแหล่งสินเชื่อของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ กิจการที่ดำเนินธุรกิจประเภท SMEs ที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลนครสงขลา จำนวน 44 ราย เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์

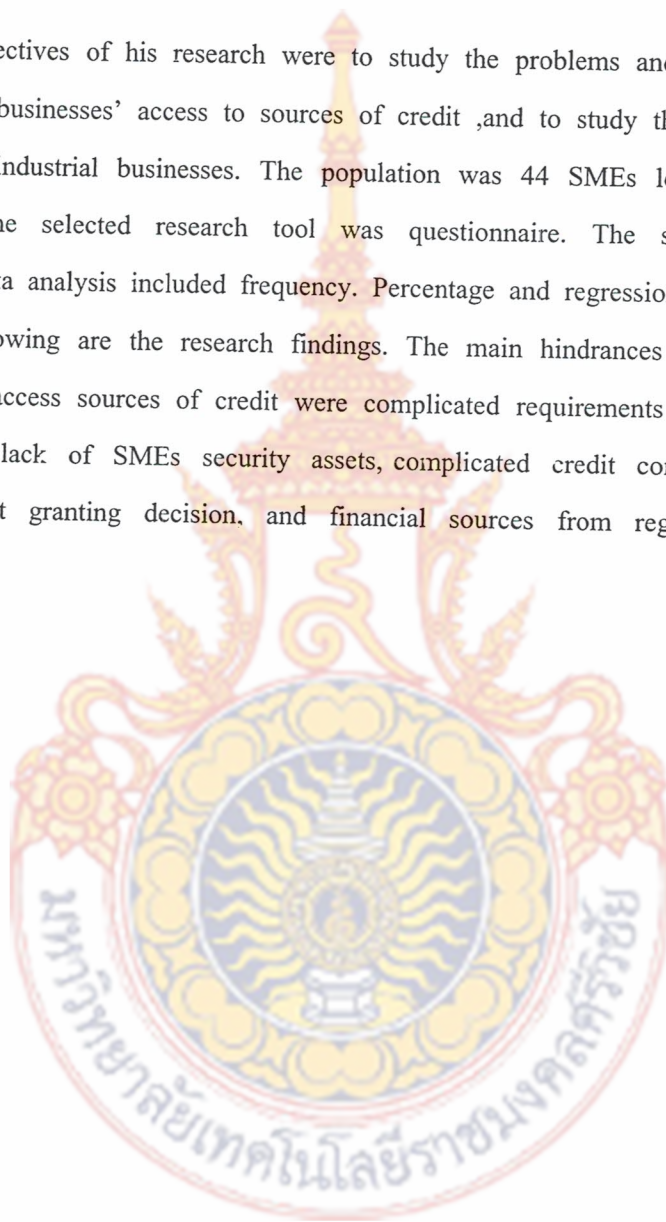
ผลการวิจัยพบว่า อุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อของธุรกิจ SMEs ส่วนใหญ่ กฏระเบียบของสถาบันการเงินมีความยุ่งยาก กิจการไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันสินเชื่อ เงื่อนไขการให้สินเชื่อยุ่งยาก และระยะเวลาในการขอสินเชื่อนาน และมีแหล่งเงินจากทุนจดทะเบียนและส่วนของผู้ถือหุ้น

Abstract

The objectives of his research were to study the problems and the hindrances of small industrial businesses' access to sources of credit ,and to study the sources of credit used by small industrial businesses. The population was 44 SMEs located in Songkhla Municipality. The selected research tool was questionnaire. The statistic instruments employed for data analysis included frequency. Percentage and regression.

The following are the research findings. The main hindrances most SMEs faced when trying to access sources of credit were complicated requirements made by financial institutions, the lack of SMEs security assets, complicated credit conditions, prolonged periods of credit granting decision, and financial sources from registered funds and equities.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
Abstract	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2	4
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
แนวคิดด้านธุรกิจ SMEs	4
การจัดการเงินทุนและแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs	9
ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อ	21
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
อ้างอิงผลงานวิจัย	26
บทที่ 3	27
วิธีการดำเนินการวิจัย	27
ตัวแปรในการวิจัย	27
กลุ่มตัวอย่าง และวิธีการสุ่มตัวอย่าง	28
การสุ่มตัวอย่าง	28
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	29
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	29

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
	29
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย	29
การวิเคราะห์ข้อมูล	30
ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล	30
ตอนที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับแหล่งเงินทุนและ อุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ	38
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล	47
สรุปผลการวิจัย	47
อภิปรายผล	49
ข้อเสนอแนะ	49
บรรณานุกรม	50
ภาคผนวก	
ประวัติผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

	หน้า	
ตารางที่ 1	จำนวนและร้อยละจำแนกตามประเภทธุรกิจ	30
ตารางที่ 2	จำนวนและร้อยละจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ	31
ตารางที่ 3	จำนวนและร้อยละจำแนกตามทุนจดทะเบียนนิติบุคคล	31
ตารางที่ 4	จำนวนและร้อยละจำแนกตามแหล่งเงินทุนเมื่อเริ่มกิจการ	32
ตารางที่ 5	จำนวนและร้อยละจำแนกตามแหล่งเงินทุนหมุนเวียนของกิจการ	32
ตารางที่ 6	จำนวนและร้อยละจำแนกตามการประสบปัญหาสภาพคล่อง	33
ตารางที่ 7	จำนวนและร้อยละจำแนกตามแหล่งเงินทุนสำหรับการขยายกิจการ	33
ตารางที่ 8	จำนวนและร้อยละจำแนกตามแหล่งเงินทุนเมื่อธุรกิจขาดสภาพคล่อง	34
ตารางที่ 9	จำนวนและร้อยละจำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับตลาดทุน	34
ตารางที่ 10	จำนวนและร้อยละจำแนกตามอุปสรรคในการขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน	35
ตารางที่ 11	จำนวนและร้อยละจำแนกตามการเขียนแผนธุรกิจ	35
ตารางที่ 12	จำนวนและร้อยละจำแนกตามความรู้ในการเขียนแผนธุรกิจ	36
ตารางที่ 13	จำนวนและร้อยละจำแนกตามความต้องการให้สถาบันการเงินปรับปรุง การบริการสินเชื่อ	36
ตารางที่ 14	จำนวนและร้อยละจำแนกตามความต้องการให้ภาครัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือ ทางภาคเอกชน	37
ตารางที่ 15	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทธุรกิจกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรค การเข้าถึงแหล่งเงินทุน	38
ตารางที่ 16	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจกับแหล่งเงินทุน และอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน	41
ตารางที่ 17	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างมีทุนจดทะเบียนนิติบุคคลกับแหล่งเงินทุน และอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน	44

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

อุตสาหกรรมธุรกิจขนาดย่อม ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่มีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน ในประเทศไทยนั้นมีจำนวนมากถึงร้อยละ 66.4 ของจำนวนโรงงานทั้งหมด ย่อมมีบทบาทสำคัญต่อโครงสร้างและการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของประเทศอยู่ไม่น้อย อุตสาหกรรมขนาดย่อมมีบทบาทเป็นอย่างมากในการส่งเสริมธุรกิจขนาดใหญ่ และช่วยสร้างความเจริญต่อเศรษฐกิจของประเทศซึ่งจะมีผลทางความเชื่อมโยงด้านหลัง (backward linkage effect) โดยเป็นผู้ซื้อปัจจัยการผลิตที่สำคัญ ได้แก่ วัตถุดิบ เครื่องจักร เครื่องมือต่าง ๆ รวมทั้งค่าใช้จ่ายให้แก่ลูกจ้าง และความเชื่อมโยงด้านหน้า (forward linkage effect) โดยการเป็นผู้รับเหมาช่วงผลิต (sub-contract) อุตสาหกรรมขนาดย่อมจึงมีบทบาทต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

อุตสาหกรรมขนาดย่อมแม้จะมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศทั้งโดยตรงและโดยทางอ้อม แต่โดยตัวของอุตสาหกรรมย่อมเองก็มีปัญหาเฉพาะของอุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งจะต้องได้รับการแก้ไข คือปัญหาด้านการเงิน ผู้ประกอบการมักประสบปัญหาการขาดแคลนเงินทุนในการประกอบอุตสาหกรรม ในอุตสาหกรรมขนาดย่อมนี้ผู้ประกอบการใช้เงินทุนเริ่มแรกในการประกอบการเป็นของตนเองร้อยละ 65 แหล่งเงินทุนนอกระบบร้อยละ 24.3 และแหล่งเงินทุนในระบบร้อยละ 10.5 สำหรับเงินทุนในการดำเนินการภายในกิจการร้อยละ 59.2 แหล่งเงินทุนนอกระบบร้อยละ 21.3 และแหล่งเงินทุนในระบบร้อยละ 19.4 (แสง สงวนเรือง, 2530) จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการมีเงินทุนไม่พอเพียง ผู้ประกอบการส่วนมากจึงใช้เงินทุนจากภายนอกกิจการ ซึ่งแม้ว่าจะเสียดอกเบี้ยในอัตราที่สูงก็ต้องจ่ายอ้อม นั่นคืออุตสาหกรรมขนาดย่อมประสบปัญหาขาดแคลนเงินกู้ในอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว คือ ขาดเงินกู้ทั้งระยะสั้นและระยะยาวจากสถาบันการเงินในระบบซึ่งมีไม่พอเพียงหรืออาจเกิดปัญหาในการกู้ยืม นอกจากนี้ยังมีปัญหาหลักทรัพย์ค้ำประกันไม่เพียงพอทำให้ขอเงินไม่ได้ หรือได้ไม่พอเพียงเพราะสถาบันผู้ให้กู้ทำการประเมินวิเคราะห์ความเสี่ยงของโครงการผิดพลาด ทำให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูงกว่าที่ควรจะเป็น

ปัญหาต่าง ๆ ของอุตสาหกรรมขนาดย่อมดังกล่าวนี้ อาจจะไม่สามารถแก้ไขได้เลยหรือแก้ไขได้เพียงส่วนน้อย ถ้าหากขาดแคลนเงินทุนที่จะดำเนินการแก้ไขปรับปรุงประสิทธิภาพ

การผลิต การจัดการ การศึกษาที่เคยมีอยู่ยังไม่มีการศึกษาอย่างจริงจังว่าในอุตสาหกรรมขนาดย่อม มีการกู้เงินจากแหล่งเงินกู้ใดบ้าง เพราะในช่วงสภาวะเศรษฐกิจถดถอยทำให้ธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา ขาดสภาพคล่องการเข้าสู่แหล่งสินเชื่อมากยิ่งขึ้นทั้ง ๆ ที่ภาครัฐก็พยายามให้ธนาคารพาณิชย์ปล่อยเงินกู้แก่ SMEs จึงมีธุรกิจต้องเลิกกิจการ หรือต้องหาแหล่งทุนเพื่อเสริมสภาพคล่องจากแหล่งเงินทุนนอกระบบทำให้โอกาสที่จะฟื้นตัวยากขึ้น ในที่สุดก็ต้องเลิกกิจการนำไปสู่ปัญหาการว่างงานและส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวม ซึ่งคำถามเหล่านี้มีความสำคัญและน่าสนใจค้นคว้าหาคำตอบเป็นอย่างยิ่ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม
2. เพื่อศึกษาแหล่งสินเชื่อของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
การวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาการเข้าถึงแหล่งทุนของธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา ในเรื่องของอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อ และแหล่งสินเชื่อของธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา
2. ขอบเขตด้านประชากร
การวิจัยครั้งนี้จะสำรวจข้อมูลจากธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

SMEs คือ Small and Medium-sized Enterprises หมายถึง วิสาหกิจหรือกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งมีความหมายรวมถึงกิจการอุตสาหกรรมการผลิต กิจการค้าส่งและค้าปลีก และกิจการบริการ วิสาหกิจขนาดย่อม หมายถึง กิจการที่มีแรงงานไม่เกิน 50 คน และมีจำนวนเงินทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท

วิสาหกิจขนาดกลาง หมายถึง กิจการที่มีแรงงานคนระหว่าง 20 – 200 คน จำนวนเงินทุนระหว่าง 20 – 100 ล้านบาท

แหล่งทุน หมายถึง แหล่งที่มาของเงินสำหรับการประกอบธุรกิจ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบพฤติกรรมการหาแหล่งทุนของธุรกิจ SMEs
2. ทราบวิธีการในการบริหารสภาพคล่องของธุรกิจ
3. ทราบถึงขนาดของธุรกิจที่มีส่วนในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนอย่างไร

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้หัวข้อ การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา โดยศึกษาบนพื้นฐานของแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ดังนี้

1. แนวคิดด้านธุรกิจ SMEs
2. การจัดหาเงินทุนและแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs
3. ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อ
4. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โดยสามารถแสดงเนื้อหาและรายละเอียดต่างๆดังต่อไปนี้

1. แนวคิดด้านธุรกิจ SMEs

SMEs ย่อมาจากภาษาอังกฤษ Small and Medium Enterprises หรือแปลเป็นภาษาไทยว่า "วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม" สำหรับความหมายของวิสาหกิจ (Enterprises) ครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่

1. กิจการการผลิต (Production Sector) ครอบคลุมการผลิตในภาคเกษตรกรรม (Agricultural Processing) ภาคอุตสาหกรรม (Manufacturing) และเหมืองแร่ (Mining)
2. กิจการการค้า (Trading Sector) ครอบคลุมการค้าส่ง (Wholesale) และการค้าปลีก (Retail)
3. กิจการบริการ (Service Sector) ส่วนลักษณะขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกำหนดจากมูลค่าชั้นสูงของสินทรัพย์ถาวรสำหรับกิจการ แต่ละประเภท ดังนี้
 - 3.1. กิจการการผลิต : ขนาดกลาง ไม่เกิน 200 ล้านบาท ขนาดย่อม ไม่เกิน 50 ล้านบาท
 - 3.2. กิจการบริการ : ขนาดกลาง ไม่เกิน 200 ล้านบาท ขนาดย่อม ไม่เกิน 50 ล้านบาท
 - 3.3. กิจการการค้า : ขนาดกลางไม่เกิน ค้าส่ง ไม่เกิน 100 ล้านบาท ขนาดย่อม ไม่เกิน 50 ล้านบาทขนาดกลาง ค้าปลีก ไม่เกิน 60 ล้านบาท ขนาดย่อมค้าปลีก ไม่เกิน 30 ล้านบาท

ส่วนลักษณะขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กำหนดจากจำนวนการจ้างงาน สำหรับกิจการแต่ละประเภทดังนี้

- กิจการการผลิต : ขนาดกลาง ไม่เกิน 200 คน ขนาดย่อม ไม่เกิน 50 คน
- กิจการบริการ : ขนาดกลาง ไม่เกิน 200 คน ขนาดย่อม ไม่เกิน 50 คน
- กิจการการค้า : ขนาดกลาง ไม่เกิน ค้าส่ง ไม่เกิน 50 คน ขนาดย่อม ไม่เกิน 25 คน
ขนาดกลาง ค้าปลีก ไม่เกิน 30 คน ขนาดย่อม ค้าปลีก ไม่เกิน 15 คน

1.1 ความสำคัญของ SMEs ต่อระบบเศรษฐกิจ

SMEs คือ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นวิสาหกิจที่มีความเหมาะสม มีความคล่องตัวในการปรับสภาพให้เข้ากับสถานการณ์ทั่วไปของประเทศ อีกทั้งยังเป็นวิสาหกิจที่ใช้เงินทุนในจำนวนที่ต่ำกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ และยังช่วยรองรับแรงงานจากภาคเกษตรกรรมเมื่อหมดฤดูกาลเพาะปลูก รวมถึงเป็นแหล่งที่สามารถรองรับแรงงานที่เข้ามาใหม่เป็นการป้องกันการอพยพของแรงงานเข้ามาหางานทำในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งช่วยกระจายการกระจุกตัวของโรงงานกิจการวิสาหกิจในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลไปสู่ภูมิภาค ก่อให้เกิดการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในส่วนภูมิภาคและของประเทศอย่างยั่งยืนต่อไป จากการรายงานของธนาคารกรุงเทพ ระบุว่าในปี 2541 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs) ซึ่งประกอบด้วย กิจการการผลิต การค้า และธุรกิจบริการ มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 311,518 ราย คิดเป็นสัดส่วน 92% ของวิสาหกิจทั้งหมดในประเทศในจำนวนนี้เป็นวิสาหกิจประเภทการค้า (ค้าส่ง ค้าปลีก ภัตตาคารและโรงแรม) มากที่สุด 134,171 ราย คิดเป็น 43 % รองลงมาเป็นภาคการผลิต จำนวน 90,122 ราย คิดเป็น 82.9% และการบริการ จำนวน 87,225 ราย คิดเป็น 28.7% กล่าวโดยสรุป SMEs มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ คือ

1. ช่วยการสร้างงาน
2. สร้างมูลค่าเพิ่ม
3. สร้างเงินตราต่างประเทศ
4. ช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศ โดยการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าจากต่างประเทศ
5. เป็นจุดเริ่มต้นในการลงทุน และสร้างเสริมประสบการณ์
6. ช่วยเชื่อมโยงกับกิจกรรมขนาดใหญ่ และภาคการผลิตอื่น ๆ เช่น ภาคเกษตรกรรม
7. เป็นแหล่งพัฒนาทักษะฝีมือ

1.2 ปัญหาและข้อจำกัดของ SMEs ในภาพรวม

1.2.1. ปัญหาด้านการตลาด SMEs ส่วนใหญ่มักตอบสนองความต้องการของตลาดในท้องถิ่น หรือตลาดภายในประเทศ ซึ่งยังขาดความรู้ความสามารถในด้านการตลาดในวงกว้าง โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ ขณะเดียวกันความสะดวกรวดเร็วในการคมนาคมขนส่งตลอดจนการเปิดเสรีทางการค้าทำให้วิสาหกิจขนาดใหญ่รวมทั้งสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาแข่งขันกับสินค้าในท้องถิ่นหรือในประเทศที่ผลิต โดยกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากขึ้น

1.2.2. ขาดแคลนเงินทุน SMEs มักประสบปัญหาการขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน เพื่อมาลงทุนหรือขยายการลงทุนหรือเป็นเงินทุนหมุนเวียน ทั้งนี้เนื่องจากการไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบ และขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้นอกระบบ และต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูง

1.2.3. ปัญหาด้านแรงงาน แรงงานที่ทำงานใน SMEs จะมีปัญหาการเข้าออกสูง กล่าวคือเมื่อมีฝีมือและมีความชำนาญมากขึ้นก็จะย้ายออกไปทำงานในโรงงานขนาดใหญ่ที่มีระบบและผลตอบแทนที่ดีกว่า จึงทำให้คุณภาพของแรงงานไม่สม่ำเสมอการพัฒนาไม่ต่อเนื่องส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพสินค้า

1.2.4. ปัญหาข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีการผลิต โดยทั่วไป SMEs มักใช้เทคนิคการผลิตไม่ซับซ้อนเนื่องจากการลงทุนต่ำและผู้ประกอบการ/พนักงานขาดความรู้พื้นฐานที่รองรับเทคนิควิชาที่ทันสมัยจึงทำให้ขาดการพัฒนาแบบผลิตภัณฑ์ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานที่ดี

1.2.5. ข้อจำกัดด้านการจัดการ SMEs มักขาดความรู้ในการจัดการหรือการบริหารที่มีระบบใช้ประสบการณ์จากการเรียนรู้ โดยเรียนถูกเรียนผิดเป็นหลักอาศัยบุคคลในครอบครัวหรือญาติพี่น้องมาช่วยงานการบริหารภายในลักษณะนี้แม้จะมีข้อดีในเรื่องการดูแลที่ทั่วถึง (หากธุรกิจไม่ใหญ่นัก) แต่เมื่อกิจการเริ่มขยายตัวหากไม่ปรับปรุงการบริหารจัดการให้มีระบบก็จะเกิดปัญหาเกิดขึ้นได้

1.2.6. ปัญหาการเข้าถึงบริการการส่งเสริมของรัฐ SMEs จำนวนมากเป็นการจัดตั้งกิจการที่มีรูปแบบไม่เป็นทางการ เช่น ผลิตตามบ้านผลิตในลักษณะ โรงงานห้องแถวไม่มีการจดทะเบียน โรงงาน ทะเบียนพาณิชย์ หรือทะเบียนการค้าดังนั้นกิจการ โรงงานเหล่านี้ จึงค่อนข้างปิดตัวเองในการเข้ามาใช้บริการของรัฐ เนื่องจากปฏิบัติไม่ค่อยถูกต้องเกี่ยวกับการเสียภาษี การรักษาสภาพสิ่งแวดล้อม หรือรักษาความปลอดภัยที่กำหนดตามกฎหมาย นอกจากนี้ในเรื่องการส่งเสริมการลงทุนก็เช่นเดียวกัน แม้ว่ารัฐจะได้ลดเงื่อนไขขนาดเงินทุนและการจ้างงาน เพื่อจูงใจให้ SMEs เพียง 8.1 % เท่านั้นที่มีโอกาสได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากรัฐ

1.2.7. ปัญหาข้อจำกัดด้านบริการส่งเสริมพัฒนาขององค์การภาครัฐและเอกชน การส่งเสริมพัฒนา SMEs ที่ผ่านมาได้ดำเนินการ โดยหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมส่งเสริมการค้าส่งออก สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อมบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หอการค้าไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตลอดจนสมาคมการค้าและอุตสาหกรรมต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมมีจำนวนมากและกระจายอยู่ทั่วประเทศ ประกอบกับ ข้อจำกัดของหน่วยงานดังกล่าว เช่น ในเรื่องบุคลากร งบประมาณ จำนวนสำนักงานสาขาภูมิภาคการให้บริการส่งเสริมสนับสนุนด้านต่าง ๆ จึงไม่อาจสนองตอบได้ทั่วถึงและเพียงพอ

1.2.8. ปัญหาข้อจำกัดในการรับรู้ข่าวสารข้อมูล เนื่องจากปัญหาและข้อจำกัดต่าง ๆ ข้างต้น SMEs โดยทั่วไปจึงค่อนข้างมีจุดอ่อนในการรับรู้ข่าวสารด้านต่าง ๆ เช่น นโยบายและมาตรการของรัฐ ข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด ฯลฯ

1.3. ผลกระทบต่อ SMEs

จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นตั้งแต่กลางปี 2540 ซึ่งเริ่มจากสถาบันการเงินก่อนจะลุกลามไปสู่ธุรกิจเกือบทุกสาขาทั้งกิจการขนาดใหญ่และขนาดเล็กล้วนได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นด้วยกันทั้งสิ้น วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นภาคการผลิตที่แท้จริงก็ได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน กลุ่ม SMEs ล้วนประสบปัญหาขาดสภาพคล่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้อำนาจซื้อการบริโภคของประชาชนลดน้อยลงเป็นผลให้กิจการ SMEs ต้องชะลอหรือลดการผลิต การจำหน่ายหรือถึงขั้นปิดกิจการไปในที่สุด โดยกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ กลุ่ม SMEs ที่เป็นการรับช่วงการผลิตจากกลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุน ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางที่ใช้เทคโนโลยีพึ่งพาจากต่างประเทศ เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ เป็นต้น ส่วนกลุ่ม SMEs ที่พึ่งพาตนเองได้และมักจะใช้ภูมิปัญญาไทยเป็นพื้นฐานมาจากครอบครัวจะสามารถดำรงธุรกิจอยู่ได้ เนื่องจากกลุ่มนี้จะมีความคล่องตัวในเรื่องการจัดการ เทคนิคการผลิต การจำหน่าย ซึ่งมักจะมี ความยืดหยุ่นในการปรับตัวเพื่อรับมือกับภาวะวิกฤติเศรษฐกิจได้ดีกว่า กลุ่ม SMEs ที่รับช่วงการผลิตจากบริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดกลาง แต่อย่างไรก็ตามกลุ่ม SMEs โดยทั่วไปก็ยังได้รับผลกระทบจากอำนาจซื้อและการบริโภคที่น้อยลงของประชาชน และมีปัญหาคือสภาพคล่องทางการเงิน ที่กระจายไปทั่วระบบเศรษฐกิจหากภาครัฐไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ ผู้ประกอบการ SMEs เหล่านี้ก็จะทยอยปิดกิจการไปเรื่อยๆกระทั่งกลายเป็นปัญหาเรื้อรังทางเศรษฐกิจและส่งผลกระทบต่อปัญหาสังคมในที่สุด

1.4. ส่งเสริม SMEs ผู้เศรษฐกิจชาติ

การพลิกฟื้นเศรษฐกิจของประเทศไทย รวมทั้งแนวทางการพัฒนาต่อไปในอนาคต ควรจะให้ความสำคัญกับ SMEs มากยิ่งขึ้น ซึ่งไม่ได้หมายความว่า กิจการขนาดใหญ่จะไม่ให้การสนับสนุนอีกต่อไป แต่ต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการส่งเสริมกิจการให้มีความเชื่อมโยงกันมากขึ้น โดยสร้างความแข็งแกร่งให้ SMEs ซึ่งส่วนใหญ่ยังมีจุดอ่อน โดยการให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนด้านต่าง ๆ อย่างเป็นระบบและให้เกิดความต่อเนื่องเนื่องจากหากกลุ่มผู้ประกอบการ SMEs มีความแข็งแกร่งสามารถยืนหยัดและแข่งขันกับสินค้าต่างประเทศได้ก็จะกลายเป็นรากฐานสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยต่อไป โดยแนวทางการดำเนินงานเพื่อพัฒนา SMEs อย่างชัดเจนในภาพรวม ดังนี้

1.4.1. เพื่อบรรเทาปัญหาของ SMEs ที่กำลังประสบอยู่ในปัจจุบัน และช่วยพยุงกลุ่ม SMEs ให้ดำรงอยู่รอดพ้นจากวิกฤติเศรษฐกิจมีแนวทางการดำเนินการ คือ ปรับปรุงเพิ่มเติม เสริมแต่ง ในจุดที่ SMEs มีปัญหา

- เทคโนโลยีการผลิตและการบริหาร
- การตลาด
- การเข้าถึงแหล่งเงินทุน
- การพัฒนาบุคลากร
- การเข้าถึงแหล่งข้อมูล
- สร้างเครือข่ายการปฏิบัติงานของหน่วยงานปฏิบัติการ
- สร้างเครือข่ายการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้สนับสนุนซึ่งกันและกัน
 - องค์กรภาครัฐ เอกชน ทั้งส่วนกลางและภูมิภาค
 - สถาบันอิสระเฉพาะทาง
 - สถาบันการศึกษา

1.4.2. พัฒนา SMEs ที่ดำเนินการอยู่แล้วให้ขยายตัวเจริญเติบโต และสามารถแข่งขันได้ทั้งในระดับประเทศและระดับโลกโดยมีความสามารถเทียบได้กับวิสาหกิจ SMEs ต่างชาติ และสามารถออกไปแข่งขันในต่างประเทศ มีแนวทางการดำเนินการคือ เน้นความเข้มข้นการพัฒนาไปสู่มาตรฐานสากล

- มาตรฐานคุณภาพสินค้า
- ความรวดเร็วในการส่งมอบสินค้า และการให้บริการ
- มาตรฐานระบบการบริหารการผลิต เช่น ISO 9000 หรือ ISO 14000
- มาตรฐานสุขอนามัย

- การป้องกันสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ
- การคุ้มครองแรงงาน และสิทธิมนุษยชน

เน้นกลไกการสนับสนุนเงินทุน การร่วมทุน (Venture Capital) และการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์สำหรับ SMEs

- เพื่อปรับปรุงผลผลิต (Productivity)
- เพื่อปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิตและนวัตกรรม
- เพื่อปรับปรุงระบบการจำหน่ายและบริการให้รวดเร็ว
- เพื่อขยายกิจการ

1.4.3. สร้าง SMEs ที่มีอนาคต มีนวัตกรรม หรือเป็นกลุ่ม SMEs ด้านนโยบายการพัฒนาให้เกิดขึ้น และเติบโตอย่างยั่งยืนมีแนวทางดำเนินการคือ เน้นในเรื่องข้อมูลข่าวสารการลงทุนสาขาที่มีศักยภาพ เน้นกลไกการส่งเสริมอย่างใกล้ชิดและครบวงจรในลักษณะการบ่มเพาะ (Incubation) เน้นกลไกสินเชื่อเพื่อการเริ่มต้นกิจการ (Start-up Loans) เน้นกลุ่มเป้าหมายด้านนโยบาย เช่น

- กลุ่มผู้มีความรู้และประสบการณ์การทำงาน
- กลุ่มผู้จบการศึกษาใหม่ที่มีความสามารถเชิงนวัตกรรม
- กลุ่มราษฎร หรือราษฎริศระ ที่จะจัดตั้งหน่วยผลิต หรือธุรกิจชุมชน

2. การจัดหาเงินทุนและแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs

2.1 การจัดหาเงินทุนของธุรกิจ SMEs (โดย ผศ.กิตติภูมิ มีประดิษฐ์)

การวางแผนและการสร้างธุรกิจ SMEs ที่จะสามารถอยู่รอดได้นั้น ไม่เพียงแต่ขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารที่มีความสามารถและการมีตลาดที่ดีเท่านั้น แต่ไม่มีสิ่งใดที่ใช้ทดแทนฐานทางการเงินที่ดีได้ ถ้าหากว่าธุรกิจจะต้องอยู่รอดและเจริญเติบโตตลอดระยะเวลาที่ยาวนาน ตามหลักการแล้วผู้ประกอบการจะต้องนำเงินไปลงทุนในธุรกิจและมีการบริหารเงินทุนนั้นอย่างเหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่ากิจการจะบรรลุศักยภาพเต็มที่ได้ เงินทุนที่ใช้เพื่อเริ่มต้นธุรกิจได้มาจากแหล่งต่าง ๆ กัน แม้ว่าการวางแผนทางการเงินที่ดีที่สุดจะไม่ได้เตรียมผู้ประกอบการให้เผชิญกับปัญหาทางการเงินทั้งหมดได้แต่การประเมินความต้องการทางการเงินที่มีการพัฒนามาเป็นอย่างดีก่อนการเริ่มต้นกิจการ หรือการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติงานที่มีอยู่จะช่วยลดการเผชิญปัญหาทางการเงินและความล้มเหลวของธุรกิจที่เกิดโดยฉับพลันซึ่งอาจจะหลีกเลี่ยงได้

ผู้ประกอบการ SMEs จะต้องเผชิญกับคำถามทางการเงินที่สำคัญ ๆ เช่น ต้องการเงินเพื่อเริ่มต้นกิจการหรือใช้เป็นเงินทุนในการดำเนินงานของธุรกิจที่กำลังประกอบการอยู่เป็นจำนวนเท่าใด จะหาเงินมาได้จากที่ใด จะใช้เงินทุนอย่างไร จะใช้เวลานานเท่าใดก่อนที่การใช้เงินทุนเหล่านี้จะก่อให้เกิดกำไร สามารถหาเงินทุนมาเพิ่มได้อย่างไรในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน จะจ่ายเงินคืนให้กับผู้ให้กู้ยืมหรือจะจ่ายคืนผลตอบแทนส่วนที่เหลือให้กับผู้นำเงินมาลงทุนอย่างไร เป็นต้น

2.1.1. การกำหนดความต้องการทางการเงิน

การกำหนดความต้องการทางการเงินของ SMEs ที่กำลังจะเปิดดำเนินการหรือ SMEs ที่เปิดดำเนินการอยู่แล้วจะต้องยึดหลักสำคัญเพื่อให้เกิดการบริหารการเงินที่มีประสิทธิภาพโดยการระบุค่าใช้จ่ายดำเนินงานและการประเมินข้อผูกพันทางการเงินส่วนบุคคลที่มีอยู่

ความต้องการทางการเงินของ SMEs จะวนเวียนอยู่รอบ ๆ ความต้องการที่สัมพันธ์ซึ่งกันและกันสามประเภทคือ เงินทุนในการจัดตั้งธุรกิจ เงินทุนในการเริ่มต้นธุรกิจ และเงินทุนในการดำเนินงาน ความต้องการสองประเภทแรกมุ่งที่ระยะเวลาก่อนการเริ่มต้นดำเนินงาน ในขณะที่เงินทุนในการดำเนินงานอาจจะเป็นที่ต้องการ ณ จุดใด ๆ ก็ได้ในระหว่างช่วงชีวิตของธุรกิจ

2.1.2. ความต้องการเงินทุนในการจัดตั้งธุรกิจ

ประเภทแรก คือเงินทุนที่ต้องการเพื่อจัดตั้งกิจการ ได้แก่ ค่าชำระค่าใบอนุญาตและการขออนุญาตต่าง ๆ เงินมัดจำ สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ค่าใช้จ่ายทางด้านกฎหมายและอื่น ๆ การเริ่มต้นธุรกิจเกี่ยวข้องกับการเตรียมการเป็นอย่างมากซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่สูง

ค่าใช้จ่ายซึ่งเป็นเงินทุนหมุนเวียนเริ่มแรกที่มีจำนวนมากที่สุดรายการหนึ่งจะเป็นเงินมัดจำการเช่าและการซ่อมแซมหรือการออกแบบร้านขึ้นใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจ ในขณะที่สิ่งอำนวยความสะดวกควรจะถูกแสวงหาให้เหมาะสมกับความต้องการที่คาดหวังไว้มากที่สุดค่าใช้จ่ายเหล่านี้จะมีอยู่จำนวนหนึ่งที่มาพอจึงต้องมีการประมาณและวางแผนเตรียมไว้ เนื่องจากค่าใช้จ่ายจำนวนนี้จะเกิดขึ้นก่อนที่ธุรกิจจะมีรายได้

ประเภทที่สอง คือเงินทุนที่จะนำไปใช้เป็นค่าอุปกรณ์และเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ต้องการเพื่อดำเนินธุรกิจ อาทิเช่น เครื่องบันทึกเงินสด เครื่องคอมพิวเตอร์อุปกรณ์สำนักงานขนาดเล็ก เครื่องจักรเฉพาะด้านและอุปกรณ์การขนส่งซึ่งแสดงให้เห็นถึงค่าใช้จ่ายที่ชัดเจนโดยขึ้นอยู่กับลักษณะของธุรกิจ

ประเภทที่สาม คือเงินทุนที่จะนำมาซื้อสินค้าคงเหลือช่วงเริ่มต้นธุรกิจ ธุรกิจจะต้องมีวัสดุและสินค้าคงเหลือก่อนที่จะเริ่มต้นดำเนินงานในขณะที่ผู้จำหน่ายบางคนให้เครดิตการค้าหรือส่งสินค้าคงเหลือที่ต้องการมาให้ก่อน แต่ผู้จำหน่ายส่วนใหญ่ต้องการได้รับชำระเงินจากกิจการที่เปิดใหม่เมื่อได้ส่งสินค้ามาให้

ประเภทที่สี่ คือเงินทุนซึ่งมักจะถูกละเลย เช่น ค่าใบอนุญาตและการขออนุญาต ค่าธรรมเนียมทางด้านวิชาชีพ และค่าใช้จ่ายที่ต้องชำระก่อนใบอนุญาตประกอบธุรกิจและการขออนุญาตตามที่กำหนดไว้ รวมทั้งค่าใช้จ่ายดำเนินงานต่าง ๆ ที่ต้องชำระก่อน เช่น ค่าประกันภัย ค่าสาธารณูปโภคเป็นค่าใช้จ่ายที่สำคัญค่าบริการทางด้านกฎหมายและการบัญชีซึ่งถึงแม้ว่าจะมีราคาแพงก็มักจะเป็นที่ต้องการเพื่อจัดตั้งกิจการ ค่าธรรมเนียมในการจัดตั้งบริษัท การได้รับลิขสิทธิ์และสิทธิบัตร ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามประเภทของความเป็นเจ้าของและความเชี่ยวชาญของเจ้าของเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ถึงแม้ว่าผู้ประกอบการที่มีพื้นฐานในเรื่องกฎหมายธุรกิจและการบัญชีอยู่บ้าง ค่าใช้จ่ายเหล่านี้จะมีจำนวนมากพอที่จะต้องรวมไว้เพื่อทำการวางแผนความต้องการเงินทุน

2.1.3. ความต้องการเงินทุนในการเริ่มต้นธุรกิจ

นอกเหนือจากความต้องการเงินทุนเพื่อจัดตั้งธุรกิจแล้ว เงินทุนที่ธุรกิจต้องการอีกประเภทหนึ่งคือ ความต้องการเงินทุนเพื่อให้ธุรกิจเริ่มต้นได้ แรงงาน การส่งเสริมการขาย วัสดุสำนักงาน เครื่องใช้ที่ต้องตกแต่งใหม่ และรายการอื่น ๆ ที่แตกต่างกันซึ่งจะต้องจัดซื้อ ค่าใช้จ่ายในการเริ่มต้นธุรกิจเป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในทันทีทันใดก่อนการเปิดกิจการ ลักษณะที่เด่นชัดของค่าใช้จ่ายในการเริ่มต้นธุรกิจ คือ ค่าใช้จ่ายที่มักจะเกิดขึ้นเฉพาะเมื่อเริ่มต้นธุรกิจและจะไม่เกิดขึ้นอีกในปีต่อไป

ความสำคัญของค่าใช้จ่ายในการเริ่มต้นธุรกิจจะขยายขอบเขตออกไปมากขึ้น เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งรายรับและรายจ่ายมักจะเปลี่ยนแปลงได้มากในระหว่างช่วงเวลาที่เริ่มต้นธุรกิจ ลักษณะและขอบเขตของความต้องการสินค้าและบริการของธุรกิจ จังหวะเวลาการขาย และระดับของรายจ่ายที่เหมาะสม ในระหว่างระยะของการทดลองถูกนี้มักจะปรากฏว่ารายจ่ายสูงกว่ารายรับและการหมุนเวียนของเงินสดจะเป็นปัญหา ดังนั้น เงินทุนในการเริ่มต้นธุรกิจอาจจะเป็นที่ต้องการเพื่อให้คุ้มค่าใช้จ่ายเหล่านี้และช่วยให้ธุรกิจดำเนินงานได้ตลอดระยะเวลาสามถึงหกเดือนแรก

2.1.4. ความต้องการเงินทุนในการดำเนินงาน

ตลอดชีวิตของธุรกิจจะมีความต้องการการจัดหาเงินทุนเป็นบางโอกาส ผู้ประกอบการอาจจะต้องการที่จะรักษาเสถียรภาพของเงินสดรับและเงินสดจ่าย ขยายการดำเนินงาน หรือช่วยให้ธุรกิจสามารถดำเนินงานได้ตลอดเวลาที่เกิดความยุ่งยาก

ในขณะที่ผู้ประกอบการผ่านขั้นตอนการจัดตั้งและการเริ่มต้นธุรกิจโดยตลอดได้ก่อนข้างรวดเร็วความต้องการเงินทุนในการดำเนินงานสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดชีวิตของธุรกิจ

- เงินทุนจากส่วนทุนหรือเงินทุนจากส่วนของเจ้าของ (Equity Financing) คือเงินทุนที่ได้มาจากผู้ถือหุ้น หรือหุ้นส่วนชำระค่าหุ้นในกิจการ โดยเจ้าของเงินหรือผู้ถือหุ้นนี้มีสถานะเป็น “เจ้าของ” ซึ่งจะได้สิทธิในส่วนของกิจการเป็นเจ้าของกิจการ มีสิทธิออกเสียงในการเลือกคณะกรรมการบริหารกิจการ และจะได้รับผลตอบแทนในรูปของเงินปันผล (Dividend) จากกิจการเมื่อกิจการมีกำไร โดยมีลักษณะสำคัญคือ “ไม่มีภาระต้องจ่ายเงินต้นคืนและดอกเบี้ยคืน” แหล่งเงินทุนซึ่งมาจากแหล่งเงินทุนภายนอกแต่ละแหล่ง จะมีการให้การสนับสนุนทั้งส่วนของเงินกู้และส่วนของเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ ทั้งที่เป็นรูปแบบชัดเจนหรือไม่มีรูปแบบในการสนับสนุนโดยแหล่งเงินทุนหลักๆ ที่คุ้นเคยสำหรับ SMEs ประกอบด้วย

2.2.1. บุคคล

บุคคลที่ถือเป็นแหล่งเงินทุนสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นบุคคลที่มีความสนิทสนมใกล้ชิดกับผู้ประกอบการ เช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง โดยเฉพาะการระดมทุนเพื่อเริ่มต้นธุรกิจ แต่ก็มักจะมีข้อจำกัดในขนาดของเงินทุน ถ้าผู้ประกอบการไม่มีพื้นฐานของครอบครัวที่มีฐานะดีเพียงพอ โดยลักษณะของเงินทุนจากบุคคลนี้มีทั้งในรูปของเงินกู้ยืมถ้ามาจากพ่อแม่ ญาติพี่น้อง และการเข้ามาถือหุ้นถ้าเป็นเงินทุนที่มาจากเพื่อนฝูง แต่เนื่องจากส่วนใหญ่ที่ขนาดของเงินทุนมีขนาดจำกัด ทำให้เมื่อดำเนินการไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง ก็อาจมีความจำเป็นจะต้องระดมทุนเพิ่ม โดยเฉพาะในกรณีที่ธุรกิจมีปัญหาด้านเงินทุนหมุนเวียน หรือการขาดสภาพคล่อง โดยอาจจะเป็นการระดมทุนจากผู้ถือหุ้นเดิมหรือบุคคลภายนอก ซึ่งในการระดมทุนจากบุคคลภายนอกหรือการมีผู้ถือหุ้นเพิ่มมักจะประสบปัญหาในเรื่องของการบริหารจัดการ ที่มักจะมีข้อขัดแย้งระหว่างผู้ถือหุ้นเดิมอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีส่วนการถือหุ้นในระดับใกล้เคียงกัน และอาจมาจากการขาดความเข้าใจในเรื่องของความเป็นเจ้าของของธุรกิจของผู้ถือหุ้น ที่มักจะคิดว่าตนมีอำนาจในการบริหารจัดการธุรกิจได้ เพราะส่วนใหญ่ธุรกิจ SMEs ผู้ถือหุ้นกับผู้บริหารมักจะเป็นบุคคลเดียวกัน ดังนั้นการระดมจากบุคคลจึงมีข้อจำกัดในการขยายทุนเพิ่มเติมหรือจัดเป็นแหล่งทุนที่ถือได้ว่ามีข้อจำกัดสำหรับ SMEs ทำให้ต้องมีการระดมทุนจากแหล่งทุนภายนอก เช่น ธนาคารหรือสถาบันการเงิน เป็นต้น โดยในที่นี้จะไม่นับรวมบุคคลที่ดำเนินการปล่อยเงินกู้ให้ผู้ประกอบการโดยตรง หรือ “เงินกู้นอกระบบ” เพราะจากประสบการณ์ในการเป็นที่ปรึกษาทางธุรกิจที่ผ่านมา ผู้ประกอบการที่หาแหล่งเงินทุนจากเงินกู้นอกระบบเหล่านี้ น้อยรายที่สามารถประสบความสำเร็จเพราะต้นทุนเงินกู้นอกระบบเหล่านี้มักสูงมาก จนทำให้รายได้ที่ได้มาจากธุรกิจมีเพียงพอที่จะเพียงแค่ชำระดอกเบี้ยโดยไม่สามารถคืนเงินต้นคืนได้ หรือกลายเป็นว่าผู้ประกอบการกู้เงินมาทำธุรกิจให้นายทุนเงินกู้เหล่านี้ ดังนั้นผู้ประกอบการจึงไม่สมควรมีการกู้เงินนอกระบบมาเพื่อทำธุรกิจไม่ว่าในกรณีใดๆ แต่ถ้ามีเงินกู้นอกระบบเหล่านี้ก็ควรจะหาแหล่งเงินทุนในระบบ

เช่น จากธนาคารหรือสถาบันการเงิน เพื่อคืนหนี้เงินกู้ยืมระบบเหล่านี้ให้หมดโดยเร็ว แม้ว่าจะเป็น การเงินกู้ส่วนบุคคลหรือจากบัตรเครดิตก็ตาม เพราะอย่างไรก็ตามเงินกู้ส่วนบุคคลหรือจากบัตรเครดิตนี้ก็ยังมียอดต้นทุนต่ำกว่าเงินกู้ยืมระบบมาก โดยเฉพาะถ้าผู้ประกอบการเป็นผู้มีวินัยในการ บริหารเงินและจ่ายคืนหนี้

2.2.2. พันธมิตรธุรกิจ

พันธมิตรธุรกิจก็นับเป็นแหล่งเงินทุนสำหรับผู้ประกอบการ SMEs แบบหนึ่ง ซึ่งพันธมิตร ทางธุรกิจนี้สามารถเป็นได้ทั้งบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นแหล่ง ทุนที่เข้ามาเป็นหุ้นส่วนหรือเข้ามาร่วมเป็นเจ้าของ โดยอาจมีที่มาจากการติดต่อทำธุรกิจหรือทำ การค้าร่วมกัน แล้วเล็งเห็นว่าธุรกิจมีอนาคตในการเติบโตหรือมีศักยภาพ ก็อาจจะติดต่อขอเข้าร่วม หุ้น หรืออาจขอเข้าหุ้นร่วมกันในลักษณะ Strategic Partner หรือเพื่อความผูกพันหรือเพื่อความมั่นใจ ในการดำเนินธุรกิจระหว่างกัน เช่น ระหว่างผู้ขายวัตถุดิบกับผู้ผลิตสินค้า หรือระหว่างผู้ผลิตสินค้า กับตัวแทนจำหน่าย เป็นต้น เช่น ขอเข้ามาถือหุ้น 5%-10% แต่ในกรณีที่ขอเข้ามาถือหุ้นในสัดส่วน สูงเช่น 25%-50% แม้สำหรับผู้ประกอบการจะได้เงินทุนเข้ามามาก แต่ก็อาจมีปัญหาในเรื่องของอำนาจ การบริหารจัดการ ระหว่างผู้ถือหุ้นเดิมกับผู้ถือหุ้นใหม่ รวมถึงความหวาดระแวงในเรื่องของการ ครอบงำกิจการ จากผู้ประกอบการรายใหญ่ที่เข้าร่วมหุ้น ในกรณีที่เป็นการร่วมหุ้นระหว่าง ผู้ประกอบการรายเล็กกับผู้ประกอบการรายใหญ่ ดังนั้นแหล่งเงินทุนประเภทจากพันธมิตรธุรกิจที่ เป็นไปได้อย่างราบรื่น จึงมักจะเป็นการร่วมหุ้นเพื่อเงื่อนไขทางการค้าเท่านั้น มิใช่มาจากการมุ่งหวัง ในการระดมทุนโดยตรง

2.2.3. ธนาคารหรือสถาบันการเงิน

ธนาคารหรือสถาบันการเงิน จัดเป็นแหล่งเงินทุนที่ SMEs มีความคุ้นเคยมากที่สุด เนื่องจากเป็นแหล่งเงินทุนในระบบเศรษฐกิจมาเป็นเวลานานแล้ว โดยธนาคารหรือสถาบัน การเงินนี้มีการจัดตั้งขึ้นหรือมีที่มาจากภาคเอกชนซึ่งอาจมีส่วนของภาครัฐเข้ามาถือหุ้นด้วยก็ตาม โดยมีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์หรือที่เรียกกันว่า “ธนาคารพาณิชย์” เช่น ธนาคารกรุงเทพ ธนาคาร ไทยพาณิชย์ ธนาคารกสิกรไทย หรือเป็นธนาคารที่มาจากการจัดตั้งจากรัฐในวัตถุประสงค์ เฉพาะ เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ การเกษตร (ธกส.) ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ธพว. หรือ SMEs Bank) ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (EXIM Bank) เป็นต้น นอกจากนี้ ยังอาจรวมถึงสถาบันการเงินประเภทอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น บริษัทเงินทุน เป็นต้น โดยแหล่งเงินทุน ประเภทธนาคารและสถาบันการเงินเหล่านี้ ส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดจะให้การสนับสนุนใน รูปแบบของเงินกู้เป็นหลัก ยกเว้น SMEs Bank ที่มีส่วนของการร่วมลงทุนหรือเงินทุนส่วนเจ้าของ

ซึ่งธนาคารหรือสถาบันการเงินไม่ว่าจะเป็นธนาคารพาณิชย์หรือธนาคารที่จัดตั้งจากภาครัฐในปัจจุบัน ต่างล้วนมีเงินกู้สำหรับผู้ประกอบการ SMEs ทั้งสิ้น เพียงแต่ธุรกิจที่จะสามารถได้รับวงเงินสินเชื่อ นั้น ตรงตามบริการของทางธนาคารนั้นหรือไม่ เช่น ธุรกิจภาคการเกษตรพื้นฐาน อาจมีธนาคารที่ให้การสนับสนุนเฉพาะธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรเท่านั้น เนื่องจากธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ ไม่มีบริการสินเชื่อทางการเกษตร เป็นต้น หรือการขอวงเงินสินเชื่อจำนวน 50,000 บาท อาจไม่มีธนาคารพาณิชย์ใดๆ ให้วงเงินสินเชื่อเท่านี้ เพราะไม่คุ้มค่ากับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการของธนาคารยกเว้นธนาคารออมสิน หรือถ้าผู้ประกอบการที่ไม่มีการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก เมื่อไปติดต่อกับ EXIM Bank ก็อาจไม่มีบริการในการให้วงเงินสินเชื่อธุรกิจตามที่ต้องการได้ เพราะถือเป็นบริการของธนาคารพาณิชย์ทั่วไป เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามเงินกู้หรือสินเชื่อถือเป็นแหล่งเงินทุนที่ SMEs มีความคุ้นเคย และเงินกู้จากธนาคารหรือสถาบันการเงินก็มีความครอบคลุมในการสนับสนุนแก่ธุรกิจทุกประเภท เพียงแต่ว่าธนาคารหรือสถาบันการเงินใดจะให้บริการกับธุรกิจ หรือการดำเนินการของธุรกิจประเภทใดเท่านั้นเอง แต่สิ่งที่ผู้ประกอบการต้องคำนึงถึงคือในระบบของธนาคารหรือสถาบันการเงินของประเทศไทย ยังคงมีความจำเป็นต้องมีหลักประกันในการค้ำประกันสินเชื่อทั้งสิ้น เพียงแต่จะอยู่ในรูปแบบของทรัพย์สินโดยตรงซึ่งมักจะเป็นอสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ก็ตาม เช่น ที่ดิน อาคาร หรือที่เรียกกันว่า “No Land No Loan” ซึ่งเป็นข้อจำกัดสำคัญสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่มักจะขาดหลักประกันเพื่อการค้ำประกันสินเชื่อดังกล่าว แต่ในปัจจุบันธนาคารของรัฐก็มีนโยบายในการสนับสนุนผู้ประกอบการ โดยการไม่ต้องใช้หลักประกันที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ เช่น โครงการสินเชื่อ Fast Track ของ SMEs Bank หรือโครงการธนาคารประชาชน ของธนาคารออมสิน เป็นต้น รวมถึงทรัพย์สินที่ผู้ประกอบการมิใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์โดยตรง เช่น โครงการแปลงสินทรัพย์เป็นทุน เช่น ทรัพย์สินทางปัญญา ที่ดินราชพัสดุ แพงเช่าการค้า ที่ดินในเขตปฏิรูปที่ดิน ที่สามารถใช้เป็นหลักประกันได้ในแต่ละบริการของธนาคารของรัฐที่ได้รับมอบหมาย ดังนั้นผู้ประกอบการควรศึกษาเกี่ยวกับบริการต่างๆ ของธนาคารหรือสถาบันการเงิน ที่เหมาะกับธุรกิจของตนก่อนที่จะไปดำเนินการติดต่อขอเงินกู้ให้ชัดเจน ถึงขอบเขตและเงื่อนไขต่างๆ ในการให้บริการของธนาคารหรือสถาบันการเงินนั้นๆ และเนื่องจากในปัจจุบันธนาคารหรือสถาบันการเงินต่างก็มีการออกบริการเงินกู้ส่วนบุคคลหรือเงินกู้จากบัตรเครดิต ซึ่งก็ถือว่าสามารถใช้เป็นแหล่งเงินทุนสำหรับเงินกู้เพื่อ SMEs ได้เช่นกัน เพียงแต่เงินกู้ส่วนบุคคลหรือเงินกู้จากบัตรเครดิตนี้ถ้ามาใช้ในธุรกิจควรเป็นการใช้ในระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น หรือภายใน 1-3 เดือน และต้องรีบชำระคืน โดยเร็วที่สุด และต้องระมัดระวังการผิมนัดชำระเพื่อมิให้เป็น(Black-List)ด้วย

2.2.4. กองทุนเงินกู้ที่ดั่งขึ้นตามนโยบายของรัฐ

กองทุนเงินกู้ที่ดั่งขึ้นตามนโยบายของรัฐ เป็นกองทุนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้การสนับสนุนแก่ชุมชนภายใต้นโยบายของภาครัฐ ตัวอย่างเช่น กองทุนหมู่บ้าน ที่รัฐบาลได้กู้เงินจากธนาคารออมสินแล้วนำไปจัดสรรให้หมู่บ้านทำการบริหารเงินทุนดังกล่าวด้วยการปล่อยกู้ หมู่บ้านละ 1 ล้านบาท ให้กับผู้ต้องการกู้ยืมตามวัตถุประสงค์ ซึ่งก็จะมีบางส่วนที่นำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ แต่วงเงินที่ได้ อาจมีข้อจำกัดในขนาดวงเงินเนื่องจากมีผู้กู้ยืมจำนวนมาก ราย แต่อาจเหมาะสมกับผู้ประกอบการใหม่หรือเป็นธุรกิจที่ใช้วงเงินน้อยๆ ในการเริ่มต้นกิจการ หรือเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ

2.2.5. หน่วยงานของรัฐ

หน่วยงานของรัฐที่สนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ SMEs จะมีทั้งส่วนของเงินกู้และเงินทุนในส่วนทุนของธุรกิจ โดยเงินกู้ที่หน่วยงานของรัฐสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการ SMEs จะมีลักษณะที่แตกต่างจากธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินทั่วไป คือธุรกิจดังกล่าวจะต้องเป็นธุรกิจที่อยู่ภายใต้หน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานนั้นๆ และมีเกณฑ์การพิจารณาในการสนับสนุนการให้เงินกู้ที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง ซึ่งมีใช้ทุกๆ ธุรกิจจะสามารถขอเงินกู้ดังกล่าวได้ โดยลักษณะเงินกู้จากหน่วยงานของรัฐดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ หรือเงินกู้ปลอดดอกเบี้ย ซึ่งมีผู้ประกอบการจำนวนไม่น้อยคิดว่าเงินกู้ดังกล่าวนี้ หน่วยงานของรัฐเป็นผู้ปล่อยกู้เอง เพราะในข้อเท็จจริงเงินกู้ดังกล่าวเป็นเงินกู้จากธนาคารตาม โครงการความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐนั้น โดยหน่วยงานของรัฐจะเป็นผู้รับภาระจ่าย “ค่าดอกเบี้ย” แทนผู้ประกอบการให้กับทางธนาคาร ตัวอย่างเช่น เงินกู้ปลอดดอกเบี้ยจากสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ เป็นต้น หรือทางธนาคารมีการคิด “อัตราดอกเบี้ยพิเศษ” ให้กับผู้ประกอบการตาม โครงการความร่วมมือดังกล่าว ซึ่งในบางกรณีทางธนาคารต้องมีการเรียกหลักประกันเพื่อค้ำประกันสินเชื่อดังกล่าว ในลักษณะเดียวกับการกู้ยืมเงินเพื่อทำธุรกิจทั่วไป เช่น ที่ดิน หรืออาคาร เป็นต้น แต่ผู้ประกอบการไม่มีหลักประกันใดๆ เลยก็อาจจะไม่สามารถได้รับเงินกู้ดังกล่าวได้ แม้ว่าหน่วยงานของรัฐจะอนุมัติในหลักการในการสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ดังกล่าวก็ตาม ยกเว้นในบางกรณีที่มีการใช้โครงการหรือทรัพย์สินทางปัญญาของผู้ประกอบการแทนหลักประกันได้ ในการสนับสนุนเงินทุนจากส่วนทุนหรือเงินทุนจากส่วนของเจ้าของ จะมีลักษณะของการเข้ามาถือหุ้นในธุรกิจจากหน่วยงานภาครัฐ เช่น สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (สนช.) สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) เป็นต้น

2.2.7. กองทุนร่วมลงทุน

กองทุนร่วมลงทุน ถือเป็นแหล่งเงินทุนรูปแบบใหม่สำหรับ SMEs ในปัจจุบัน เนื่องจากในสมัยก่อนหน้าก็มีกองทุนร่วมลงทุนเข้ามาให้การสนับสนุนแก่ธุรกิจ แต่มักจะมุ่งเน้นที่ธุรกิจขนาดใหญ่หรือเป็นธุรกิจตั้งแต่ขนาดกลางขึ้นไป โดยเป็นกองทุนร่วมลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นการเข้าหุ้นในลักษณะของการลงทุนในกิจการโดยหวังผลตอบแทน ซึ่งจะอยู่ในรูปของเงินปันผล และ/หรือ ส่วนต่างของมูลค่าหุ้นเมื่อกิจการขอซื้อคืนเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามที่ตกลงกัน โดยกองทุนร่วมลงทุนเหล่านี้โดยเฉพาะกองทุนร่วมลงทุนจากต่างประเทศ อาจจะมีวัตถุประสงค์ ธุรกิจเป้าหมาย หรือข้อกำหนดในการร่วมทุนที่เฉพาะเจาะจง เช่น ร่วมทุนกับธุรกิจด้านเทคโนโลยี ด้านอุตสาหกรรมพลังงาน ด้านยานยนต์ ด้านสาธารณสุข โภค หรือวงเงินร่วมลงทุนต้องมีขนาดตั้งแต่ 1 ล้านดอลลาร์ขึ้นไป เป็นต้น ซึ่งเป็นการยากที่ผู้ประกอบการ SMEs ที่เป็นผู้ประกอบการรายเล็ก จะสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนจากกองทุนร่วมลงทุนดังกล่าวได้ แต่ในปัจจุบันได้มีการจัดตั้งกองทุนร่วมลงทุนที่ให้การสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs เช่น กองทุนร่วมลงทุนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันของธุรกิจไทย ที่บริหารโดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) กองทุนร่วมลงทุนของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย กองทุนรวมเพื่อร่วมลงทุนในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือกองทุนวอร์เรน โดยลักษณะของการร่วมลงทุนของกองทุนร่วมลงทุน จะเป็นการเข้าไปถือหุ้นในกิจการโดยการซื้อหุ้นเพิ่มทุนของกิจการ แต่เนื่องจากการร่วมลงทุนอยู่ในลักษณะของการเป็นเจ้าของคือการเป็นผู้ถือหุ้น การพิจารณาเกี่ยวกับตัวธุรกิจจึงถือเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นผลการดำเนินงานของธุรกิจ ความสามารถของกรรมการผู้บริหาร ความโปร่งใสในระบบบัญชีหรือการเงิน โดยเฉพาะกองทุนร่วมลงทุนของภาครัฐที่จะมีหลักเกณฑ์ หรือเงื่อนไขในการให้การสนับสนุนอย่างแน่ชัด ตัวอย่างเช่น กองทุนร่วมลงทุนของ สสว. ซึ่งกำหนดกลุ่มธุรกิจเป้าหมายที่จะเข้าร่วมลงทุนอย่างชัดเจน ซึ่งมาจากธุรกิจที่เป็นยุทธศาสตร์หลักของประเทศ เช่น จะต้องเป็นธุรกิจที่อยู่ในกลุ่มธุรกิจด้านการออกแบบและแพคเกจจิ้ง กลุ่มธุรกิจด้าน Software และ IT กลุ่มธุรกิจด้านอาหารและสมุนไพร กลุ่มธุรกิจชิ้นส่วนยานยนต์ กลุ่มธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ กลุ่มธุรกิจที่สนับสนุนการค้าการลงทุนข้างต้น โดยกลุ่มธุรกิจดังกล่าวควรมีสักยภาพในการส่งออกหรือทดแทนการนำเข้าจากต่างประเทศ นอกจากนี้ในแต่ละธุรกิจควรมีลักษณะของความเป็นนวัตกรรมไม่ว่าจะเป็นในส่วนของการนวัตกรรมผลิตภัณฑ์หรือนวัตกรรมในกระบวนการ การมีศักยภาพในเชิงพาณิชย์ เป็นต้น โดยต้องเป็นนิติบุคคลในรูปแบบบริษัทจำกัด ไม่มีผลขาดทุนสะสม ระยะเวลาการร่วมลงทุนไม่เกิน 5 ปี โดยสัดส่วนการร่วมลงทุนของกองทุนจะอยู่ประมาณ 25%-35% ของทุนจดทะเบียนภายหลังการร่วมลงทุน หรืออาจกล่าวโดยง่ายว่าผู้ประกอบการมีทุนอยู่ 3 ส่วน สสว.ร่วมทุน 1 ส่วน

หรือผู้ประกอบการมีทุนอยู่ 2 ส่วน สว.ร่วมทุน 1 ส่วน เป็นต้น เช่น ผู้ประกอบการมีทุน 20 ล้าน สว.ร่วมทุน 10 ล้านบาท โดยบริษัทจะมีทุนจดทะเบียนจากเดิม 20 ล้านบาท เป็น 30 ล้านบาท โดยผู้ประกอบการถือหุ้น 67% และสว.ถือหุ้น 33% และเมื่อครบกำหนดผู้ประกอบการก็ต้องซื้อหุ้น ในส่วนที่ สว.ถืออยู่คืนตามมูลค่าทางบัญชี หรือซื้อคืนตามราคาตลาดในตลาดหลักทรัพย์ในกรณี ที่ได้มีการนำธุรกิจเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น

2.3. แหล่งการเงินอื่นๆ สำหรับธุรกิจ SMEs

การเริ่มต้นทางการเงินของธุรกิจ SMEs มาจากการวางแผนทางการเงินส่วนตัว เจ้าของสถานประกอบการจะเริ่มต้นด้วยแหล่งเงินทุนจากการเก็บออมแล้วพยายามชักชวนครอบครัวและเพื่อนให้มาร่วมลงทุน เมื่อแหล่งเงินทุนเหล่านี้ไม่เพียงพอกับความต้องการ ย่อมก็มักจะหาแหล่งทางการเงินที่เป็นทางเลือกมากขึ้น เช่น ธนาคาร และผู้ลงทุนภายนอก แหล่งการเงิน (Source of financing) ที่สำคัญของผู้ถือหุ้นก็คือ การเก็บออมส่วนตัว เพื่อน และญาติ ผู้ลงทุนของเอกชนในชุมชน ผู้ลงทุนเริ่มแรก และการขายหุ้น (Equity markets) แหล่งสำคัญของการจัดหาแหล่งการเงิน โดยการก่อหนี้ คือ ส่วนบุคคล (Individual) ผู้ขายปัจจัยการผลิตของธุรกิจ (Business suppliers) ผู้ให้กู้ยืมโดยใช้สินทรัพย์ค้ำประกัน (Asset-based lenders) ธนาคารพาณิชย์ (Commercial banks) และแผนงานความช่วยเหลือของรัฐบาล (Government-assisted programs)

2.3.1. แหล่งเงินทุนส่วนบุคคล (Individuals as sources of funds)

การแสวงหาความช่วยเหลือด้านการเงินมักเริ่มต้นจากที่บ้านก่อนแล้วจึงขยายออกไป ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น คือ (1) การเก็บออมส่วนตัว (Personal saving) (2) เพื่อนและญาติ (Friends and relatives) (3) ผู้ลงทุนส่วนบุคคลอื่น ๆ (Other individual investors โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การเก็บออมส่วนตัว ผู้ประกอบการอาจมีสินทรัพย์ส่วนตัวที่จะนำไปลงทุนในธุรกิจซึ่งมาจากการเก็บออม ซึ่งความจริงการเก็บออมส่วนตัวจะเป็นจุดเริ่มต้นของหุ้นในบริษัทใหม่ การลงทุนในธุรกิจใหม่ การดำเนินการในรูปแบบหุ้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความผิดพลาดของผลกำไร ปัญหาสำหรับคนจำนวนมากที่ต้องการเริ่มต้นธุรกิจแต่ขาดการเก็บออมส่วนตัวคือไม่สามารถตอบคำถามของธนาคารได้ว่าจะใช้เงินลงทุนจำนวนเท่าไร มีหลักประกันอะไรที่จะให้ความปลอดภัยกับเงินกู้ที่ต้องการ เจ้าของธุรกิจที่ประสบความสำเร็จจำนวนมากซึ่งขาดการออมสำหรับการเริ่มต้น จะต้องมีความคิดสร้างสรรค์ และต้องมีการเสี่ยงซึ่งอาจหมายถึงการหาหุ้นส่วนซึ่งสามารถจัดหาเงินทุน ซึ่งอาจเป็นเพื่อนหรือญาติที่ต้องการจะให้ความช่วยเหลือ

2. เพื่อนและญาติ (Friends and relatives) เงินกู้ยืมจากเพื่อนและญาติอาจเป็นแหล่งที่พอหาได้สำหรับการลงทุนใหม่ ซึ่งเงินกู้ยืมชนิดนี้มักถูกใช้ไปอย่างรวดเร็ว และการจัดหาเงินชนิดนี้

จะมีพื้นฐานมาจากความสัมพันธ์ส่วนตัวมากกว่าการวิเคราะห์ทางการเงิน อย่างไรก็ตามเพื่อนหรือญาติที่ให้อุปถัมภ์เงินมาทำธุรกิจ บางครั้งเจ้าของธุรกิจจะรู้สึกว่าคุณให้เงินเหล่านั้นมีความชอบธรรมที่จะให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการในธุรกิจนั้น ๆ แต่ถ้าเป็นช่วงเวลาที่คุณกำลังเผชิญกับปัญหาในการดำเนินงานอาจจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกันตึงเครียดได้ ในกรณีที่ญาติและเพื่อนเป็นแหล่งเงินทุนแหล่งเดียวที่มีอยู่ ผู้ประกอบการก็ไม่มีทางเลือก ดังนั้นเพื่อลดโอกาสที่จะทำให้ความสัมพันธ์มีปัญหา ผู้ประกอบการควรวางแผนการจ่ายหนี้ชนิดนี้คืนให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ตลอดจนจัดทำหนังสือสัญญากลายเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับข้อตกลงต่าง ๆ ไว้ด้วย

3. ผู้ลงทุนส่วนบุคคลอื่น ๆ (Other individual investors) มีบุคคลอื่น ๆ ที่ลงทุนสถานประกอบการ คนเหล่านี้จะมีประสบการณ์ในธุรกิจในระดับปานกลาง แต่จะประกอบอาชีพที่มีรายได้ดี เช่น นักกฎหมาย และแพทย์ แหล่งการเงินนี้ลักษณะเรียกว่า “เงินทุนอย่างไม่เป็นทางการ” (Informal capital) ผู้ลงทุนในลักษณะนี้จะได้อีกชื่อว่า “Business angles” หมายถึงผู้ลงทุนเอกชนซึ่งลงทุนใหม่ และมีความเสี่ยงในธุรกิจขนาดย่อม แนวทางของผู้ลงทุนอย่างไม่เป็นทางการนี้ (Informal investors) จะทำเป็นสัญญาร่วมมือทางธุรกิจโดยมีนักบัญชี และนักกฎหมาย เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มีการสร้างเครือข่ายของผู้ลงทุนชนิดนี้ให้เป็นทางการมากขึ้น ในการลงทุนข้ามประเทศผู้ประกอบการจะต้องนำเสนอเอกสารต่อกลุ่มผู้ลงทุนเอกชน (Private investors) ซึ่งจะติดตามข่าวเกี่ยวกับลงทุนใหม่ ๆ นอกเหนือจากการจัดหาเงินทุนให้แล้ว ผู้ลงทุนเอกชน (Private investors) ยังมักให้ความช่วยเหลือด้านความรู้พื้นฐานในการประกอบการอาชีพให้กับธุรกิจด้วย ถึงแม้ว่าการได้เงินทุนจากผู้ลงทุนเอกชนเหล่านี้จะง่ายกว่าการจะได้เงินทุนที่เป็นทางการ แต่ผู้ลงทุนที่ไม่เป็นทางการ (Informal investors) ก็มักมีอำนาจในความต้องการที่หลากหลาย ดังนั้นผู้ประกอบการจะต้องใช้ความรอบคอบในการวางโครงสร้างรูปแบบของผู้มีส่วนร่วมในการลงทุน โดยมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ (1) พยายามเพิ่มผู้ถือหุ้นภายนอกให้มากขึ้นอย่างรวดเร็ว (2) ทำงานเพื่อแสวงหาเงินทุนที่มีประสิทธิผลมากขึ้น (3) พยายามหาผู้ลงทุนให้มากขึ้นและให้มีผู้ลงทุนที่หลากหลายโดยในแต่ละรายจะลงทุนในสัดส่วนที่น้อย (4) รักษาความสัมพันธ์อันดีกับผู้ลงทุนก่อนการตกลงครั้งสุดท้าย

2.3.2. แหล่งเงินทุนจากผู้ขายปัจจัยการผลิตทางธุรกิจและผู้ให้ยืมสินทรัพย์

แหล่งเงินทุนจากผู้ขายปัจจัยการผลิตทางธุรกิจและผู้ให้ยืมสินทรัพย์บริษัทใหม่อาจมีธุรกิจเกี่ยวข้องกับแหล่งเงินทุนเริ่มแรกสำหรับสินค้าคงเหลือและอุปกรณ์ ทั้งผู้ค้าและผู้ผลิตและ/หรือผู้จัดหาอุปกรณ์ ซึ่งสามารถจัดหาสินเชื่อทางการค้าหรือเจ้าหนี้การค้า หรือเงินยืมสำหรับอุปกรณ์ ได้แก่

1. สินเชื่อทางการค้า หรือเจ้าหนี้การค้า เป็นการบริหารการเงินโดยขายปัจจัยการผลิตโดยให้สินเชื่อกับบริษัทโดยมีระยะเวลาสำหรับการจ่ายสินเชื่อ สินเชื่อการค้า จะมีระยะเวลาดสั้น เช่น

30วัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นิยมใช้กัน เมื่อผู้ขายส่งสินค้าไปยังบริษัทผู้ซื้อ ผู้ซื้อจะลงบัญชีเจ้าหนี้สำหรับจำนวนสินค้าที่ซื้อ จำนวนสินค้าทางการค้าจะขึ้นอยู่กับชนิดของธุรกิจ และความมั่นใจของผู้ขายปัจจัยการผลิตที่ให้กับบริษัทที่ซื้อ ธุรกิจขนาดนิยมใช้แหล่งเงินทุนระยะสั้นแบบนี้กันมาก

2. สินเชื่อและการเช่าซื้ออุปกรณ์ สินเชื่ออุปกรณ์ เป็นการซื้อขายโดยวิธีการผ่อนส่งตามสัญญา ซึ่งโดยปกติจะประมาณ 3 – 5 ปี ผู้ผลิตอุปกรณ์หรือผู้จัดหามักขายสินค้าเชื่อตามเงื่อนไขสัญญาการขายธุรกิจขนาดย่อมจำนวนหนึ่งจะใช้วิธีเช่าอุปกรณ์แทนการยืมเงินจากผู้ขายปัจจัยการผลิตเพื่อซื้ออุปกรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุปกรณ์ประเภทคอมพิวเตอร์ เครื่องอัดรูป และเครื่องแฟกซ์ การเช่าซื้อจะมีช่วงเวลา 36-60 เดือน และครอบคลุมต้นทุนของสินทรัพย์ที่เช่าเต็ม 100% โดยมีดอกเบี้ยคงที่รวมอยู่ในค่าเช่าด้วย อย่างไรก็ตามผู้ผลิตคอมพิวเตอร์และเครื่องจักรอุตสาหกรรมอาจทำงานร่วมกับธนาคารหรือบริษัทเงินทุน โดยทั่วไปมักยอมรับการเช่าเป็นชุดตามความต้องการของลูกค้าประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์ของบริษัททั้งหมดใช้วิธีการเช่าอุปกรณ์บางอย่างหรือทั้งหมด โดยมีเหตุผลสำคัญ 3 ประการที่ทำให้นิยมการเช่า คือ (1) เงินของบริษัทยังคงอยู่สำหรับทำกิจกรรมอื่น (2) วงเงินสินเชื่อยังคงมีอยู่เท่าเดิม (3) การเช่าเป็นการป้องกันเก๋าล้าสมัย เพราะสามารถเปลี่ยนได้เมื่อเลิกสัญญาเช่า การเช่าเป็นทางเลือกสำหรับการพิจารณาเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่จำเป็น ผู้ประกอบการไม่ควรสรุปว่าการเช่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง แต่ควรเปรียบเทียบอย่างรอบคอบในอัตราดอกเบี้ย ภาษี และการล้าสมัยของอุปกรณ์ ซึ่งจะช่วยให้เจ้าของกิจการมีทางเลือกที่ดี นอกจากนี้เจ้าของกิจการจะต้องมีความรอบคอบเกี่ยวกับการทำสัญญาด้วย

3. การให้ยืมโดยถือเกณฑ์สินทรัพย์ เป็นการให้ยืมเงินโดยถือเกณฑ์สินทรัพย์หมุนเวียน โดยปกติสินทรัพย์หมุนเวียน ได้แก่ ลูกหนี้การค้า หรือสินค้าคงเหลือ แต่อย่างไรก็ตามอุปกรณ์ต่าง ๆ ก็อาจจะใช้เป็นเกณฑ์ได้ การให้ยืมวิธีนี้เป็นทางเลือกหนึ่งที่เป็นไปได้สำหรับธุรกิจใหม่ที่กำลังเติบโตการขายบัญชีลูกหนี้ เป็นการได้รับเงินสดโดยการขายบัญชีลูกหนี้การค้าให้กับธุรกิจอื่น การขายบัญชีลูกหนี้เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะทำให้ธุรกิจมีเงินเพียงพอในการดำเนินงานก่อนถึงเวลาที่ลูกหนี้จะจ่ายเงินตามบัญชีลูกหนี้เงินทุน เพื่อการให้ยืมโดยถือเกณฑ์สินทรัพย์ (Asset-based lending) เป็นการให้ยืมเงินโดยถือเกณฑ์สินทรัพย์เงินทุนหมุนเวียน โดยปกติสินทรัพย์หมุนเวียน ได้แก่ ลูกหนี้การค้า หรือสินค้าคงเหลือ แต่อย่างไรก็ตามอุปกรณ์ต่าง ๆ ก็อาจจะใช้เป็นเกณฑ์ได้ การให้ยืมวิธีนี้เป็นทางเลือกหนึ่งเป็นไปได้สำหรับธุรกิจใหม่ที่กำลังเติบโต

3. ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยและอัตราเงินเฟ้อ

3.1 ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ย

ตามแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก อัตราดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในภาวะดุลยภาพในระยะยาวถูกกำหนดโดยอุปทานของเงินทุน ได้แก่ อุปทานของเงินออมในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับอัตราดอกเบี้ยโดยตรง กล่าวคือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยสูงขึ้น อุปทานของเงินออมจะเพิ่มขึ้น แต่หากอัตราดอกเบี้ยลดลง อุปทานของเงินออมจะลดลง ดังนั้นความมั่งคั่งของประชาชนจึงเป็นเครื่องมือกำหนดการออมที่แท้จริง

การออมแสดงถึงการสละการบริโภคในปัจจุบันเพื่อที่จะได้มีความสามารถในการบริโภคมากขึ้นในอนาคต ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่เป็นบวกจึงเป็นสิ่งจูงใจให้ผู้ออมทำการออมจำนวนหนึ่ง นอกจากนี้อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงที่สูงขึ้นก็เป็นสิ่งจูงใจให้ผู้ออมทำการออมมากขึ้น เส้นการออมที่แท้จริงจึงมีลักษณะเป็นเส้นที่ชันขึ้นจากซ้ายไปขวา และมีค่าความชันเป็นบวก แสดงว่าการออมที่แท้จริงแปรผันไปในทางเดียวกันกับอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงฟังก์ชันการออมตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ของสำนักคลาสสิก แสดงได้ดังนี้

$$S = S(r)$$

โดย S = การออมที่แท้จริง

r = อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงหรืออัตราดอกเบี้ยที่เป็นตัวเงินหักด้วยอัตราเงินเฟ้อ

รูปแบบการออมตามแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก คือ การซื้อและการขายพันธบัตร โดยผู้ออมและผู้ลงทุน โดยมีข้อสมมติคือ ประการแรก พันธบัตรที่พิจารณานี้เป็นพันธบัตรประเภทที่ให้ผลตอบแทนในรูปกระแสของดอกเบี้ยอย่างไม่มีที่สิ้นสุด โดยไม่มีการจ่ายเงินต้น ประการที่สอง ไม่มีตลาดรองสำหรับพันธบัตรดังกล่าว และประการที่สาม ไม่มีสถาบันตัวกลางทางการเงิน ดังนั้นวิธีการหาเงินจะเป็นวิธีการหาเงินโดยตรงคือ ผู้ลงทุนที่ต้องการใช้เงินจะออกพันธบัตรเพื่อนำมาขายให้แก่ผู้ออมโดยตรง สำหรับผู้ออมตามทัศนะของนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกเป็นผู้ออมที่มีเหตุผล (Rational saver) เขาจะใช้รายได้ส่วนที่เหลือจากการบริโภคในปัจจุบันไปในการซื้อพันธบัตรที่ออกโดยผู้ลงทุนที่ต้องการเงินเพื่อใช้จ่ายในการลงทุนมากกว่าที่จะถือไว้ในรูปของเงินสด นั่นคือ ผู้ออมย่อมเลือกทางที่ดีผลตอบแทนมากกว่าทางที่ไม่ได้ผลตอบแทน

นอกจากนี้ Irving Fisher ได้ทำการศึกษาทฤษฎีอัตราดอกเบี้ย กล่าวว่า อัตราดอกเบี้ยตามปกติจะกำหนดเป็นร้อยละของเงินต้นในรูปของตัวเงิน ที่เรียกว่าอัตราดอกเบี้ยในนาม (Nominal interest rate) หรืออัตราดอกเบี้ยที่เป็นตัวเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง (Real interest rate) อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง คืออัตราดอกเบี้ยแต่ในนามที่ได้มีการขจัดอิทธิพลของภาวะเงินเฟ้อแล้ว ดังนั้นอัตราเงินเฟ้อมีผลกระทบต่ออัตราดอกเบี้ยในนามของบรรดาสิ่งต่าง ๆ และให้ความหมายอัตราดอกเบี้ยในนามเป็นฟังก์ชันของอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงและอัตราเงินเฟ้อที่คาดหวัง ดังนี้ (วรส อูปาติก, 2539)

$$r_n = r_r + P_e$$

หรือ $r_r = r_n - P_e$

เมื่อ r_n คือ อัตราดอกเบี้ยที่เป็นตัวเงิน หรืออัตราดอกเบี้ยในนาม

r_r คือ อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง

P_e คือ อัตราเงินเฟ้อที่คาดคะเน

ดังนั้นเมื่ออัตราเงินเฟ้อที่คาดคะเนเพิ่มขึ้น จะทำให้อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงลดลง การออมก็จะลดลงตามไปด้วย

3.2. ทฤษฎีอัตราเงินเฟ้อ

เงินเฟ้อ คือ ภาวะการณั้ที่ระดับราคาสินค้าและบริการ โดยทั่วไปเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง หากเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นแต่เพียงเล็กน้อยเป็นปกติก็จะสร้างสิ่งจูงใจแก่ผู้ประกอบการ แต่หากเพิ่มขึ้นมากและผันผวนก็จะสร้างความไม่แน่นอนและก่อให้เกิดปัญหาต่อระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการครองชีพของประชาชนและการขาดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ

ในประเทศไทยเงินเฟ้อวัดจากอัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภค ซึ่งเป็นดัชนีที่จัดทำโดยกรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์โดยคำนวณจากค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของราคาสินค้าและบริการต่าง ๆ ที่ผู้บริโภคซื้อหาเป็นประจำ โดยน้ำหนักของสินค้าและบริการแต่ละรายการกำหนดจากรูปแบบการใช้จ่ายของครัวเรือนซึ่งได้จากการสำรวจ

ตามหลักทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ การเกิดภาวะเงินเฟ้อมาจาก 2 ปัจจัยหลัก

ปัจจัยแรก คือ แรงดึงทางด้านอุปสงค์ เกิดขึ้นจากระบบเศรษฐกิจมีความต้องการปริมาณสินค้านำและบริการมากกว่าที่มีอยู่ในขณะนั้น ๆ จึงดึงให้ราคาสินค้าเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้การเพิ่มขึ้นของ

ความต้องการสินค้าและบริการอาจมาจากหลายสาเหตุ เช่น การเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงิน การดำเนินนโยบายการคลังของภาครัฐบาล การเพิ่มขึ้นของอุปสงค์ในต่างประเทศ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้บริโภคของประชาชน

ปัจจัยที่สอง เกิดจากด้านต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ทำให้ผู้ผลิตต้องปรับราคาสินค้าขึ้น สาเหตุที่ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น อาทิ การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างแรงงาน การเกิดวิกฤตการณ์ทางธรรมชาติ การเพิ่มกำไรของผู้ประกอบการ การเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้านำเข้า ซึ่งอาจเพิ่มไปตามภาวะตลาดโลก หรือผลของอัตราแลกเปลี่ยน

ดังนั้นเมื่ออัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นทำให้อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงลดลงจะส่งผลกระทบต่อการออมที่ลดลงด้วย

4. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1. ความต้องการการบริการจากตลาดทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มุมมองและการเพิ่มโอกาสของ SMEs ในการเข้าถึงตลาดทุนในอนาคต (Capital Market Research Forum ครั้งที่ 3/2554) ในการทำธุรกิจและสร้างการเจริญเติบโตของ SMEs จำเป็นที่จะต้องอาศัยเงินทุนเพื่อที่จะใช้ในการดำเนินกิจการ ซึ่งในปัจจุบันแหล่งเงินทุนของ SMEs นั้นมาจากการกู้ยืมจากธนาคารพาณิชย์และเงินทุนส่วนตัวเป็นหลัก แต่ในความเป็นจริงแล้วยังมีตลาดทุนซึ่งจะช่วย SMEs ให้มีเงินทุนไปใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจให้บรรลุเป้าหมายทางธุรกิจที่วางไว้ได้ เป็นเรื่องที่น่าเสียดายที่ตลาดทุน ณ ปัจจุบันยังสร้างประโยชน์ให้กับ SMEs ได้ในวงจำกัด เนื่องจาก SMEs หลายๆ รายยังขาดความรู้ความเข้าใจในตลาดทุน และยังไม่ทราบว่าต้องติดต่อที่ใดเพื่อให้เข้าถึงแหล่งเงินทุนที่มีอยู่ในตลาดทุนแต่ละประเภท รวมทั้งขั้นตอนในการใช้ตลาดทุนที่ถูกมองว่าค่อนข้างยุ่งยาก การศึกษาในครั้งนี้ได้ทำการสัมภาษณ์ SMEs ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลจำนวน 180 ราย เพื่อให้ได้ซึ่งความรู้และความเข้าใจใน 2 ส่วน คือ (1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรู้ การใช้ และมุมมองของ SMEs ที่มีต่อแหล่งเงินทุนที่มีอยู่ในตลาดทุนแต่ละประเภท เพื่อที่จะสามารถระบุข้อดีข้อเสียของแหล่งเงินทุนประเภทต่าง ๆ และเข้าใจถึงแนวทางในการสื่อสาร และพัฒนาแหล่งเงินทุนแต่ละประเภท (2) มุมมองของ SMEs ที่มีต่อตลาดทุนในประเทศไทย และแนวทางในการพัฒนาตลาดทุนไทยในอนาคต เพื่อให้ SMEs สามารถใช้ตลาดทุนได้ง่าย และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะที่สำคัญจากการศึกษาเพื่อการพัฒนาตลาดทุนไทยในอนาคต ได้แก่ การสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากตลาดทุนเป็นแหล่งเงินทุน ประเภทและแหล่งเงินทุนที่มีอยู่ในตลาดทุนไทยในปัจจุบัน ตลอดจนข้อดีและข้อเสียในการใช้แหล่งเงินทุนประเภทต่างๆ แก่ SMEs ตลอดจนผลักดันให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่าง SMEs และแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมกับลักษณะทางธุรกิจ SMEs แต่ละประเภท ซึ่งมีความต้องการเงินทุนที่แตกต่างกัน ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

4.2. การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของ SMEs กรณีศึกษาภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (กรณีศึกษาคู่แฝด : วิจัยพรรณ วิชาการแห่งประเทศไทย, 2551) วิธีการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลร่วมระหว่างข้อมูลปฐมภูมิ และทุติยภูมิ และใช้แบบจำลอง Logic Regression Analysis ในการศึกษาปัจจัยกำหนดการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และปัจจัยในการผัดขันธ์ชำระหนี้ โดยใช้ข้อมูลที่ผู้ประกอบการตอบในแบบสอบถามประมาณ 800 ราย จาก 9,700 ราย โดยครอบคลุม 17 และ 19 จังหวัด ในเขตภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามลำดับ พร้อมทั้งสัมภาษณ์ ผู้บริหารธนาคารพาณิชย์ และธนาคาร SMEs ที่เป็นแหล่งเงินทุนของ SMEs ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาด้านการเงินที่สำคัญของ SMEs คือ ขาดสภาพคล่อง อัตราดอกเบี้ยสูง (นอกระบบ) ขาดการวางแผนทางการเงิน และไม่มีระบบบัญชี โดยปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุน คือ ความเพียงพอของหลักประกัน และขนาดของกิจการ และปัจจัยที่ทำให้ SMEs ผัดขันธ์ชำระหนี้ ได้แก่ เคยมีประวัติเป็น NPL ภาระธุรกิจไม่สดใส วงเงินกู้ที่ได้รับน้อยเกินไป และดำเนินกิจการมากกว่า 1 กิจการ

ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา ควรสร้างความเข้มแข็งให้ SMEs โดยการให้ความรู้ด้านการเงินและบัญชี รวมถึงประชาสัมพันธ์มาตรการของรัฐให้ทั่วถึง สำหรับแหล่งเงินทุน ควรส่งเสริมบทบาท และสร้างความเข้มแข็งให้กับธนาคาร SMEs และแยกสถาบันการเงินที่จัดสรรเงินตามขนาดของ SMEs เช่น ธนาคารพาณิชย์คู่แฝดกลุ่มลูกค้าขนาดกลาง ส่วนธนาคาร SMEs ดูแลลูกค้าขนาดเล็ก เป็นต้น รวมถึง ควรมีมาตรการสนับสนุนธุรกิจตามขนาดและลำดับขั้นของการพัฒนาธุรกิจ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจ รวมถึงการจัดทำฐานข้อมูล SMEs อย่างเป็นระบบ

4.3. ผลกระทบของประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อผลการดำเนินของธุรกิจ SMEs ในเขตกรุงเทพมหานคร (ว่าที่ร้อยตรีพรตพร อาฒยะพันธ์, 2550) พบว่า ผู้บริหารธุรกิจ SMEs มีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยงโดยรวม และเป็นรายด้าน อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ด้านการระบุความเสี่ยง และด้านการจัดการความเสี่ยง และมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีผลการดำเนินงานโดยรวมและเป็นรายด้าน อยู่ในระดับ

มาก ได้แก่ ด้านลูกค้า ด้านการเรียนรู้และพัฒนาและด้านกระบวนการภายใน ผลกระทบของประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า 1) ประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง ด้านการระบุความเสี่ยง ด้านการประเมินความเสี่ยง และด้านการติดตามประเมินผลและการรายงานมีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับผลการดำเนินงาน โดยรวม และด้านลูกค้า 2) ประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง ด้านการระบุความเสี่ยง มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับผลการดำเนินงาน ด้านกระบวนการภายใน และ 3) ประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง ด้านการประเมินความเสี่ยง มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับผลการดำเนินงานด้านการเรียนรู้และพัฒนา

4.4. ผลกระทบของศักยภาพการบริหารการเงินที่มีต่อความสำเร็จองค์กรของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (กนิษฐา ปะบุตร , 2550) จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และผลกระทบ พบว่า 1) ศักยภาพการบริหารการเงินด้านวางแผนและประเมินผลทางการเงิน มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับความสำเร็จองค์กร โดยรวม ด้านการเพิ่มรายได้ ด้านการลดต้นทุน/ การเพิ่มผลิตภัณท์ และด้านประสิทธิภาพการใช้สินทรัพย์ 2) ศักยภาพการบริหารการเงินด้านความสามารถในการทำกำไร และด้านประสิทธิภาพการใช้สินทรัพย์ และ 3) ศักยภาพการบริหารการเงิน ด้านการจัดหาเงินทุน มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับความสำเร็จองค์กร โดยรวม ด้านการเพิ่มรายได้และความสามารถในการทำกำไร โดยสรุป ศักยภาพการบริหารการเงินมีผลกระทบต่อความสำเร็จองค์กร ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปเป็นแนวทางในการวางแผนปฏิบัติงาน ปรับปรุงและพัฒนาด้านการเงินเพื่อให้ธุรกิจ SMEs ประสบผลสำเร็จเจริญเติบโต และอยู่รอดได้ในระยะยาว

อ้างอิงผลงานวิจัย

- ชื่อเรื่อง** ผลกระทบของศักยภาพการบริหารการเงินที่มีต่อความสำเร็จองค์กร
ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง
- ผู้วิจัย** นางสาวกนิษฐา ปะนุตร
- กรรมการควบคุม** รองศาสตราจารย์ ดร.ไพฤกษ์ กุตสาหะวณิชกิจ และ
อาจารย์ ดร. จิระทัศน์ ชิตทรงสวัสดิ์
- ปริญญา** บช.ม.
- มหาวิทยาลัย** มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2550
- ชื่อเรื่อง** ผลกระทบของประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อผลการดำเนินงาน
ของธุรกิจ SMEs ในเขตกรุงเทพมหานคร
- ผู้วิจัย** ว่าที่ร้อยตรีพรตพร อาดะยะพันธุ์
- กรรมการควบคุม** อาจารย์ ดร.กาญจนา สุคันธศิริกุล และอาจารย์ ชานูชัย ศุภอรรรถกร
- ปริญญา** กง.ม.
- มหาวิทยาลัย** มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2550

Capital Market Research Forum ครั้งที่ 3/2554

ความต้องการบริการจากตลาดทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
มุมมองและการเพิ่มโอกาสของ SMEs ในการเข้าถึงตลาดทุนในอนาคต

Number 11-2008

BOT Research Newsletter

วิจัยฯรรรศษ

August 2008

การเข้าถึงแหล่งเงินทุน ของ SMEs: กรณีศึกษาภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผู้ศึกษา: ส่วนวิชาการ สำนักงานภาคเหนือ และ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ผู้สรุป: ณัฐกานต์ วรสง่าศิลป์
นักวิจัยอาวุโส ฝ่ายวิจัยเศรษฐกิจ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่อง การเข้าถึงแหล่งเงินของธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา ได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยไว้ดังนี้

1. ตัวแปรในการวิจัย
2. ประชากรการวิจัย
3. กลุ่มตัวอย่าง และวิธีการสุ่มตัวอย่าง
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ คือ
 - 1.1 ข้อมูลส่วนของกิจการของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่
 - ประเภทธุรกิจ
 - ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ
 - ทุนจดทะเบียนนิติบุคคล
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - แหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ

ประชากรการวิจัย

ประชากร

กิจการที่ดำเนินธุรกิจประเภท SMEs ที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลนครสงขลา จำนวน 44 ราย ในพื้นที่ทุกอำเภอของจังหวัดสงขลา (แหล่งที่มา ThaiTambon.com บริหารจัดการโดย บริษัท อินโฟซิสเทค จำกัด : 2554)

กลุ่มตัวอย่าง และวิธีการสุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยใช้ความสะดวก (Convenience Sampling) จากการใช้แบบสอบถาม เพื่อเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็น (Non Probability Sampling) เนื่องจากผู้วิจัยไม่ทราบความน่าจะเป็นของแต่ละหน่วยที่จะเลือกมาเป็นตัวอย่าง โดยดำเนินตามขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบ 2 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1. การสุ่มเลือกพื้นที่ตัวอย่างแบบไม่เจาะจง (Purposive Sampling) ในทุกอำเภอของจังหวัดสงขลา

ขั้นที่ 2. ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความสะดวก (Convenience Sampling) จากการใช้แบบสอบถามซึ่งกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างกระจายลงตามพื้นที่ จังหวัดสงขลา

การสุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นกิจการที่ดำเนินธุรกิจประเภท SMEs ที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลนครสงขลา โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % และค่าความคลาดเคลื่อนที่ 5% ดังนี้

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย กำหนดขึ้นที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และให้ค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5 % ซึ่งจะได้จำนวนตัวอย่างของประชากร โดยคำนวณหาได้ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = จำนวนตัวอย่าง

N = จำนวนกิจการ SMEs ในจังหวัดสงขลา

e = ค่าความคลาดเคลื่อน

$$\text{จำนวนตัวอย่าง} = \frac{44}{1+44 (0.05)^2}$$

$$= 40 \text{ ราย}$$

จากสูตรสถิติคำนวณได้จำนวนตัวอย่างเท่ากับ 40 ราย จึงทำการเก็บข้อมูลจริงด้วยแบบสอบถามจำนวน 40 ชุด โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้ได้ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลสำคัญ 2 ส่วน ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ซึ่งรวบรวมโดยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกิจการที่ดำเนินธุรกิจประเภท SMEs ที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลนครสงขลา จำนวน 40 ราย

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้ารวบรวมจากเอกสารตำราวิชาการ ผลงานวิจัย จากหน่วยงานต่าง ๆ อาทิเช่น สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และอื่น ๆ รวมทั้งการค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษานี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล และได้แบ่งแบบสอบถามเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปในส่วนกิจการของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประเภทธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ และ ทุนจดทะเบียนนิติบุคคล ซึ่งเป็นแบบการสำรวจรายการ (Check List)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ ซึ่งเป็นแบบการสำรวจรายการ (Check List)

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สำหรับการวิจัย (SPSS : Statistical Package for the Social Science) สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ

สถิติภาคบรรยาย (Descriptive Statistics)

ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปในส่วนกิจการของกลุ่มตัวอย่างและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ โดยแจกแจงในรูปแบบ ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

สถิติที่ใช้ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ข้อมูลทั่วไปของกิจการมีความสัมพันธ์กับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคต่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ ใช้สถิติ Chi-square และ Linear Regression โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน จากผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา ในการนำเสนอข้อมูลผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล ออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล
2. ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประเภทธุรกิจ ดำเนินธุรกิจมาแล้วเป็นเวลา และมีทุนจดทะเบียนนิติบุคคล ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละจำแนกตามประเภทธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย	26	65.0
บริการ	13	32.5
การผลิต-ก่อสร้าง	1	2.5
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 1 จากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจประเภทค้าขาย จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมาธุรกิจบริการ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 และการผลิต-ก่อสร้าง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ

ดำเนินธุรกิจมาแล้ว	จำนวน	ร้อยละ
1-3 ปี	8	20.0
4 - 6 ปี	16	40.0
7 -10 ปี	5	12.5
เกินกว่า 10 ปี	11	27.5
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 2 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจมาแล้วเป็นเวลา 4 -6 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาเกินกว่า 10 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 และ 1 -3 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละจำแนกตามทุนจดทะเบียนนิติบุคคล

ทุนจดทะเบียน	จำนวน	ร้อยละ
1 -2 ล้านบาท	29	72.5
3 - 4 ล้านบาท	3	7.5
5 - 6 ล้านบาท	4	10.0
7 - 8 ล้านบาท	1	2.5
9 -10 ล้านบาท	3	7.5
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 3 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียนนิติบุคคล 1-2 ล้านบาท จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 72.5 5-6 ล้านบาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 และ 3-4 ล้านบาทและ 9-10 ล้านบาท จำนวนอย่างละ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของแหล่งเงินทุนเมื่อเริ่มกิจการ

แหล่งเงินทุน	จำนวน	ร้อยละ
จากทุนจดทะเบียน/ส่วนของเจ้าของ	27	67.5
กู้สถาบันการเงิน	3	7.5
จากทุนจดทะเบียนและกู้สถาบันการเงิน	10	25.0
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 4 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีแหล่งเงินทุนจากทุนจดทะเบียน/ส่วนของเจ้าของ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 67.5 รองลงมาจากทุนจดทะเบียนและกู้สถาบันการเงิน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และกู้สถาบันการเงิน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของแหล่งทุนหมุนเวียนของกิจการ

แหล่งเงินทุนหมุนเวียน	จำนวน	ร้อยละ
ทุนจดทะเบียน/ส่วนของเจ้าของ	32	80.0
กู้สถาบันการเงินระยะสั้น	4	10.0
เจ้าหนี้การค้า	4	10.0
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 5 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีแหล่งเงินทุนหมุนเวียนจากทุนจดทะเบียน/ส่วนของเจ้าของ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 รองลงมากู้สถาบันการเงินระยะสั้น และเจ้าหนี้การค้า จำนวนอย่างละ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละการประสบปัญหาสภาพคล่อง

สภาพคล่อง	จำนวน	ร้อยละ
เคย	18	45.0
ไม่เคย	22	55.0
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 6 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เคยมีปัญหาสภาพคล่อง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 และเคยมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 45.0

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละแหล่งเงินทุนสำหรับการขยายกิจการ

แหล่งเงินทุน	จำนวน	ร้อยละ
ธนาคาร	18	45.0
บริษัทเงินทุน	1	2.5
ไม่ตอบ	21	52.5
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 7 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ถ้าต้องการขยายกิจการจะใช้แหล่งเงินจากธนาคาร จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 45.0 รองลงมาบริษัทเงินทุน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5.

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของแหล่งเงินทุนเมื่อธุรกิจขาดสภาพคล่อง

แหล่งเงินทุน	จำนวน	ร้อยละ
ขอเพิ่มเงินกู้ระยะสั้นจากสถาบันการเงิน	8	20.0
กู้ยืมเงินจากญาติพี่น้องหรือเพื่อน	5	12.5
ขอยืมระยะเวลาการชำระหนี้จากเจ้าหนี้การค้า	6	15.0
ไม่ตอบ	21	52.5
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 8 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เมื่อเกิดปัญหาขาดสภาพคล่องจะหาเงินทุนจากขอเพิ่มเงินกู้ระยะสั้นจากสถาบันการเงิน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 ขอยืมระยะเวลาการชำระหนี้จากเจ้าหนี้การค้า จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 และกู้ยืมเงินจากญาติพี่น้องหรือเพื่อน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับตลาดทุน

ระดับความรู้เรื่องตลาดทุน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่รู้	3	7.5
พอรู้บ้าง	31	77.5
รู้มาก	6	15.0
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 9 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องตลาดทุนในระดับพอรู้บ้าง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 รองลงมารู้มาก จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 และ ไม่รู้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของอุปสรรคในการขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน

อุปสรรค	จำนวน	ร้อยละ
กฎระเบียบสถาบันการเงินยุ่งยาก	26	65.0
กิจการไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันสินเชื่อ	12	30.0
ระบบบัญชีของกิจการไม่มาตรฐาน ขาดความเชื่อถือจากสถาบันการเงิน	2	5.0
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 10 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอุปสรรคในการขอกู้เงินจากสถาบันการเงินในเรื่องกฎระเบียบสถาบันการเงินยุ่งยาก จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมากิจการไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันสินเชื่อ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 และระบบบัญชีของกิจการไม่มาตรฐาน ขาดความเชื่อถือจากสถาบันการเงิน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของการเขียนแผนธุรกิจ

การเขียนแผน	จำนวน	ร้อยละ
เขียน	30	75.0
ไม่เขียน	10	25.0
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 11 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องเขียนแผนธุรกิจเสนอในการขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0 และไม่เขียนแผน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละความรู้ในการเขียนแผนธุรกิจ

ความรู้ในการเขียนแผนธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	2	5.0
พอมีความรู้บ้าง	35	87.5
มีความรู้ดี	3	7.5
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 12 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องการเขียนแผนธุรกิจในระดับพอมีความรู้บ้าง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และ มีความรู้ดี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 และไม่มีความรู้ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของความต้องการให้สถาบันการเงินปรับปรุงการบริการสินเชื่อ

ปรับปรุงการบริการสินเชื่อด้าน	จำนวน	ร้อยละ
ระยะเวลาการพิจารณาให้รวดเร็ว	17	42.5
ลดกฎระเบียบการพิจารณาสินเชื่อ	16	40.0
จำนวนหลักทรัพย์ที่ใช้ค้ำประกัน	7	17.5
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 13 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้สถาบันการเงินปรับปรุงการบริการสินเชื่อด้านระยะเวลาการพิจารณาให้รวดเร็ว จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมาด้านลดกฎระเบียบการพิจารณาสินเชื่อ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และด้านจำนวนหลักทรัพย์ที่ใช้ค้ำประกัน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของความต้องการให้ภาครัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือทางภาคเอกชน

ต้องการความช่วยเหลือด้าน	จำนวน	ร้อยละ
ลดความเข้มงวดการพิจารณาประวัติการขอกู้เงิน	14	35.0
แทรกแซงอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำ	20	50.0
ช่วยค้ำประกันเงินกู้	4	10.0
อบรมการทำบัญชีให้กิจการเป็นมาตรฐาน	2	5.0
รวม	40	100.0

จากตารางที่ 14 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 40 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้รัฐบาลช่วยเหลือด้านแทรกแซงอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาด้านลดความเข้มงวดการพิจารณาประวัติการขอกู้เงินในอดีตจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 และด้านช่วยค้ำประกันเงินกู้จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

ตอนที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ

ตารางที่ 15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทธุรกิจกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

แหล่งเงินทุนและอุปสรรค		ประเภทธุรกิจ		χ^2	Sig
		ค้าขาย	บริการ		
การลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ ใช้เงินทุน	จากทุนจดทะเบียน/ส่วน	17	10	1.217	.544
จากแหล่งใด	ของเจ้าของ				
	ผู้สถาบันการเงิน	2	0		
	จากทุนจดทะเบียนและ	7	3		
	ผู้สถาบันการเงิน	-	-		
	แหล่งอื่น ๆ	-	-		
ปัจจุบันเงินทุนหมุนเวียนได้จาก	ทุนจดทะเบียน/ส่วนของ	23	9	3.516	.172
แหล่งใดมากที่สุด	เจ้าของ				
	ผู้สถาบันการเงินระยะสั้น	2	1		
	เจ้าหน้าที่การค้า	1	3		
	กู้ยืมระบบ	-	-		
	แหล่งอื่น ๆ	-	-		
กิจการของท่านเคยประสบปัญหา	เคย	9	8	2.555	.110
สภาพคล่องหรือไม่	ไม่เคย	17	5		
ต้องการขยายกิจการในอนาคต ท่าน	ธนาคาร	10	7	1.324	.250
จะหาเงินทุนจากแหล่งใดเป็นอันดับ	บริษัทเงินทุน	0	1		
แรก	กู้ยืมระบบ				
	เพิ่มทุนจดทะเบียน				
	อื่น ๆ				

ตารางที่ 15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทธุรกิจกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (ต่อ)

แหล่งเงินทุนและอุปสรรค		ประเภทธุรกิจ		χ^2	Sig
		ค้าขาย	บริการ		
เมื่อเกิดปัญหาขาดสภาพคล่อง ท่าน	ขอเพิ่มเงินกู้ระยะสั้น	4	3	.122	.941
หาเงินทุนจากแหล่งใด	จากสถาบันการเงิน				
	กู้ยืมจากญาติพี่น้องหรือ	3	2		
	เพื่อน				
	กู้ยืมจากระบบ	-	-		
	ขอสินเชื่อระยะเวลาการ	3	3		
	ชำระหนี้จากเจ้าหนี้การค้า				
	อื่น ๆ				
ท่านมีความรู้เรื่องตลาดทุนระดับใด	ไม่รู้	1	2	1.916	.384
	พอรู้บ้าง	21	10		
	รู้มาก	4	1		
การขอกู้เงินจากสถาบันการเงินส่วน	ถูกระเบียบสถาบันการเงิน	15	10	1.875	.392
ใหญ่จะมีอุปสรรคเรื่องใดมากที่สุด	ยุ่งยาก				
	กิจการไม่มีหลักทรัพย์	9	3		
	ค้ำประกันสินเชื่อ				
	ระบบบัญชีของกิจการไม่	2	0		
	มาตรฐาน ขาดความเชื่อถือ				
	อื่น ๆ				
กระบวนการกู้เงินจากสถาบันการเงิน	เขียน	17	12		
ท่านต้องเขียนแผนธุรกิจเสนอด้วยหรือไม่	ไม่เขียน	9	1		
ท่านมีความรู้ในการเขียนแผนธุรกิจหรือไม่	ไม่มี	1	1	1.264	.531
	พอมีความรู้บ้าง	23	12		
	มีความรู้ดี	2	0		

ตารางที่ 15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทธุรกิจกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (ต่อ)

แหล่งเงินทุนและอุปสรรค		ประเภทธุรกิจ		χ^2	Sig
		ค้าขาย	บริการ		
ท่านต้องการให้สถาบันการเงิน	ระยะเวลาการพิจารณา	14	3	3.968	.138
ปรับปรุงการบริการสินเชื่อด้านใด	ให้รวดเร็ว				
มากที่สุด	ลดกฎระเบียบการ	9	6		
	พิจารณาสินเชื่อ				
	จำนวนหลักทรัพย์	3	4		
	ที่ใช้ในการค้ำประกัน				
	อื่น ๆ				
ท่านต้องการให้ภาครัฐบาลเข้ามา	ลดความเข้มงวดการ	7	6	2.187	.535
ช่วยเหลือทางการเงินแก่	พิจารณาประวัติในอดีต				
ภาคเอกชนในเรื่องใดมากที่สุด	แทรกแซงอัตราดอกเบี้ย	14	6		
	ให้ต่ำ				
	ช่วยค้ำประกันเงินกู้	3	1		
	อบรมการทำบัญชีให้	2	0		
	กิจการให้เป็นมาตรฐาน				
	อื่น ๆ				

*Sig < .05

จากตารางที่ 15 พบว่า ประเภทธุรกิจที่ต่างกัน มีแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน มีสัมพันธ์กันในทุกๆ ด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 16 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจกับแหล่งเงินทุนและ
อุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

แหล่งเงินทุนและอุปสรรค		ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ				χ^2	Sig
		1-3 ปี	4-6 ปี	7-10 ปี	เกินกว่า 10ปี		
การลงทุนเมื่อเริ่มกิจการใช้	จากทุนจดทะเบียน/	6	14	3	4	9.859	.131
เงินทุน จากแหล่งใด	ส่วน ของเจ้าของ						
	ผู้สถาบันการเงิน	0	1	0	2		
	จากทุนจดทะเบียน	2	1	2	5		
	และผู้สถาบันการเงิน						
	แหล่งอื่น ๆ					18.773	.005*
ปัจจุบันเงินทุนหมุนเวียนได้จาก	ทุนจดทะเบียน/ส่วนของ	8	12	2	10		
แหล่งใดมากที่สุด	เจ้าของ					3.779	.286
	ผู้สถาบันการเงินระยะสั้น	0	3	0	1		
	เจ้าหน้าที่การค้า	0	1	3	0		
	กู้ยืมระบบ						
	แหล่งอื่น ๆ						
กิจการของท่านเคยประสบ	เคย	2	7	4	5	1.810	.613
ปัญหาสภาพคล่องหรือไม่	ไม่เคย	6	9	1	6		
ต้องการขยายกิจการในอนาคต	ธนาคาร	3	6	4	5		
ท่านจะหาเงินทุนจากแหล่งใด	บริษัทเงินทุน	0	1	0	0		
เป็นอันดับแรก	กู้ยืมระบบ						
	เพิ่มทุนจดทะเบียน						
	อื่น ๆ						

ตารางที่ 16 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจกับแหล่งเงินทุนและ
อุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (ต่อ)

แหล่งเงินทุนและอุปสรรค		ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ				χ^2	Sig
		1-3 ปี	4-6 ปี	7-10 ปี	เกินกว่า 10ปี		
เมื่อเกิดปัญหาขาดสภาพคล่อง	ขอเพิ่มเงินกู้ระยะสั้น	1	6	0	1	9.796	.134
ท่านหาเงินทุนจากแหล่งใด	จากสถาบันการเงิน						
	กู้ยืมจากญาติพี่น้อง	1	0	2	2		
	หรือเพื่อน						
	กู้นอกระบบ						
	ขอยืมระยะเวลาการ	1	1	2	2		
	ชำระหนี้จากเจ้าหนี้						
	การค้า						
	อื่น ๆ						
ท่านมีความรู้เรื่องตลาดทุน	ไม่รู้	1	1	0	1	3.000	.809
ระดับใด	พอรู้บ้าง	5	12	5	9		
	รู้มาก	2	3	0	1		
การขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน	ถูกระเบียบสถาบัน	5	9	3	9	3.982	.679
ส่วนใหญ่จะมีอุปสรรคเรื่องใด	การเงินยุ่งยาก						
มากที่สุด	กิจการไม่มีหลักทรัพย์	3	6	2	1		
	ค่าประกันสินเชื่อ						
	ระบบบัญชีของกิจการ						
	ไม่	0	1	0	1		
	มาตรฐาน ขาดความเชื่อถือ						
	อื่น ๆ						
กระบวนการกู้เงินจากสถาบัน	เขียน	5	13	5	7	3.424	.331
การเงิน ท่านต้องเขียนแผนธุรกิจ	ไม่เขียน	3	3	0	4		
เสนอด้วยหรือไม่							
ท่านมีความรู้ในการเขียนแผนธุรกิจ	ไม่มี	1	0	0	1	5.365	.498
หรือไม่	พอมีความรู้บ้าง	7	14	4	10		
	มีความรู้ดี	0	2	1	0		

ตารางที่ 16 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ กับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (ต่อ)

แหล่งเงินทุนและอุปสรรค		ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ				χ^2	Sig
		1-3 ปี	4-6 ปี	7-10 ปี	เกินกว่า 10ปี		
ท่านต้องการให้สถาบันการเงิน	ระยะเวลาการพิจารณา	6	6	0	5	13.793	.032*
ปรับปรุงการบริการสินเชื่อด้านใด	ให้รวดเร็ว						
มากที่สุด	ลดกฎระเบียบการ	1	5	5	5		
	พิจารณาสินเชื่อ						
	จำนวนหลักทรัพย์	1	5	0	1		
	ที่ใช้ในการค้ำประกัน						
	อื่น ๆ						
ท่านต้องการให้ภาครัฐบาลเข้ามา	ลดความเข้มงวดการ	2	5	5	2	12.104	.208
ช่วยเหลือทางการเงินแก่	พิจารณาประวัติในอดีต						
ภาคเอกชนในเรื่องใดมากที่สุด	แทรกแซงอัตราดอกเบี้ย	5	8	0	7		
	ให้ต่ำ						
	ช่วยค้ำประกันเงินกู้	1	2	0	1		
	อบรมการทำบัญชีให้	0	1	0	1		
	กิจการให้เป็นมาตรฐาน						
	อื่น ๆ						

*Sig < .05

จากตารางที่ 16 พบว่า ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจที่ต่างกัน มีแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ในเรื่องแหล่งเงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบัน และความต้องการให้สถาบันการเงินปรับปรุงการบริการสินเชื่อ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านอื่นๆ มีสัดส่วนที่สัมพันธ์กัน

ตารางที่ 17 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างมีทุนจดทะเบียนนิติบุคคลกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

แหล่งเงินทุนและอุปสรรค		ทุนจดทะเบียน (ล้านบาท)					χ^2	Sig
		1-2	3-4	5-6	7-8	9-10		
การลงทุนเมื่อเริ่มกิจการใช้	จากทุนจดทะเบียน/	20	3	2	0	2	6.600	.580
เงินทุน จากแหล่งใด	ส่วน ของเจ้าของ							
	ผู้สถาบันการเงิน	2	0	1	0	0		
	จากทุนจดทะเบียน	7	0	1	1	1		
	และผู้สถาบันการเงิน							
	แหล่งอื่น ๆ						3.793	.875
ปัจจุบันเงินทุนหมุนเวียนได้จาก	ทุนจดทะเบียน/ส่วนของ	21	3	4	1	3		
แหล่งใดมากที่สุด	เจ้าของ							
	ผู้สถาบันการเงินระยะสั้น	4	0	0	0	0		
	เจ้าหน้าที่การค้า	4	0	0	0	0		
	ผู้ธนาคาร						7.712	.103
	แหล่งอื่น ๆ							
กิจการของท่านเคยประสบ	เคย	14	0	3	1	0		
ปัญหา สภาพคล่องหรือไม่	ไม่เคย	15	3	1	0	3		
ต้องการขยายกิจการในอนาคต	ธนาคาร	14	0	3	1	0		
ท่านจะหาเงินทุนจากแหล่งใด	บริษัทเงินทุน	1	0	0	0	0		
เป็นอันดับแรก	ผู้ธนาคาร							
	เพิ่มทุนจดทะเบียน							
	อื่น ๆ							

ตารางที่ 17 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างมีทุนจดทะเบียนนิติบุคคลกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (ต่อ)

แหล่งเงินทุนและอุปสรรค		ทุนจดทะเบียน (ล้านบาท)					χ^2	Sig
		1-2	3-4	5-6	7-8	9-10		
เมื่อเกิดปัญหาขาดสภาพคล่อง	ขอเพิ่มเงินกู้ระยะสั้น	8	0	0	0	0	6.080	.193
ท่านหาเงินทุนจากแหล่งใด	จากสถาบันการเงิน							
	ผู้สมจากญาติพี่น้อง	3	0	1	1	0		
	หรือเพื่อน							
	กู้ยืมในระบบ							
	ขอยืดระยะเวลาการชำระหนี้จากเจ้าหนี้	4	0	2	0	0		
	การค้า							
	อื่น ๆ							
ท่านมีความรู้เรื่องตลาดทุน	ไม่รู้	3	0	0	0	0	3.772	.877
ระดับใด	พอรู้บ้าง	21	3	4	1	2		
	รู้มาก	5	0	0	0	1		
การขอกู้เงินจากสถาบัน	ถูกระเบียบสถาบัน	20	1	1	1	3	11.595	.170
การเงินส่วนใหญ่จะมี	การเงินช่วงยาก							
อุปสรรคเรื่องใดมากที่สุด	กิจการไม่มีหลักทรัพย์	8	1	3	0	0		
	ค่าประกันสินเชื่อ							
	ระบบบัญชีของกิจการไม่	1	1	0	0	0		
	มาตรฐาน ขาดความเชื่อถือ							
	อื่น ๆ							
กระบวนการกู้เงินจากสถาบัน	เขียน	24	1	4	0	1	10.820	.029*
การเงิน ท่านต้องเขียนแผน	ไม่เขียน	5	2	0	1	2		
ธุรกิจเสนอด้วย หรือไม่								
ท่านมีความรู้ในการเขียนแผน	ไม่มี	2	0	0	0	0	2.167	.975
ธุรกิจ หรือไม่	พอมีความรู้บ้าง	24	3	4	1	3		
	มีความรู้ดี	3	0	0	0	0		

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อ และเพื่อต้องการทราบแหล่งสินเชื่อของธุรกิจ SMEs ในเขตเทศบาลนครสงขลา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน จากผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs

การสรุปผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. สรุปผลการวิจัยโดยทั่วไป
2. สรุปผลการวิจัยจากข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ

สรุปผลการวิจัย

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม สรุปได้ดังนี้

1.1 ประเภทธุรกิจ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบธุรกิจประเภทค้าขายจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมาธุรกิจบริการ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 และการผลิต-ก่อสร้าง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

1.2 ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ พบว่า ส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจมาแล้วเป็นเวลา 4-6 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาเกินกว่า 10 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 และ 1-3 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

1.3 มีทุนจดทะเบียนนิติบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียนนิติบุคคล 1-2 ล้านบาท จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 72.5 5-6 ล้านบาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 และ 3-4 ล้านบาทและ 9-10 ล้านบาท จำนวนอย่างละ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ตอบแบบสอบถาม สรุปได้ดังนี้

2.1 ด้านแหล่งเงินทุน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีแหล่งเงินจากทุนจดทะเบียนและส่วนของผู้ถือหุ้นจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 67.5 รองลงมาจากทุนจดทะเบียนและกู้จากสถาบันการเงินจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 แหล่งเงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบันส่วนมาจากทุนจดทะเบียน/ส่วนของผู้ถือหุ้นจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และเมื่อต้องการขยายกิจการจะใช้แหล่งเงินจากธนาคารจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 45.0 เมื่อเกิดปัญหาขาดสภาพคล่องหาแหล่งเงินทุนจากการขอเพิ่มเงินกู้ระยะสั้นจากสถาบันการเงินจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

2.2 ด้านอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในเรื่องกฎระเบียบสถาบันการเงินมีความยุ่งยาก จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมาคือกิจการไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันสินเชื่อ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 กระบวนการกู้เงินจากสถาบันการเงินส่วนใหญ่ต้องเขียนแผนธุรกิจจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พอมีความรู้ในการเขียนแผนธุรกิจบ้าง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 ต้องการให้สถาบันการเงินปรับปรุงในเรื่องระยะเวลาการพิจารณาให้รวดเร็ว จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 สดกกฎระเบียบการพิจารณาสินเชื่อ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 ต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือด้านแทรกแซงอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0

3. วิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน

3.1 ประเภทธุรกิจที่ต่างกัน มีแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจที่ต่างกัน มีแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ในเรื่องแหล่งเงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบัน และความต้องการให้สถาบันการเงินปรับปรุงการบริการสินเชื่อ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านอื่น ๆ มีสัดส่วนที่สัมพันธ์กัน

3.3 มีทุนจดทะเบียนนิติบุคคลที่ต่างกัน มีแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ในเรื่องกระบวนการกู้เงินจากสถาบันการเงิน ท่านต้องเขียนแผนธุรกิจเสนอด้วยหรือไม่ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านอื่น ๆ มีสัดส่วนที่สัมพันธ์กัน

อภิปรายผล

1. ผลจากการศึกษาอุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อของธุรกิจ SMEs พบว่า ส่วนใหญ่ถูกระเบียบสถาบันการเงินมีความยุ่งยาก กิจการไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันสินเชื่อ และระยะเวลาในการขอสินเชื่อนานเป็นปัญหาที่พบในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ ชื่นจิตร อังวรารวงศ์ และนนิตย์ จันทร์จรัส (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย พบว่า ปัญหาของแหล่งเงินทุนของ SMEs ความต้องการหลักทรัพย์ค้ำประกัน เงื่อนไขการให้สินเชื่อยุ่งยาก และระยะเวลาการให้สินเชื่อ

2. ผลจากการศึกษาแหล่งสินเชื่อของธุรกิจ SMEs พบว่า ส่วนใหญ่มีแหล่งเงินจากทุนจดทะเบียนและส่วนของเจ้าของ รองลงมาคือจากสถาบันการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับชื่นจิตร อังวรารวงศ์และนนิตย์ จันทร์จรัส (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย พบว่า ผู้ประกอบการ SMEs จะใช้แหล่งเงินทุนของตนเองร่วมกับเงินกู้จากสถาบันการเงิน คิดเป็นร้อยละ 31.9 รองลงมาคือใช้เงินทุนของตนเองร่วมกับเงินกู้จากญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 29.9

ข้อเสนอแนะ

1. ภาครัฐและสถาบันการเงินที่เกี่ยวข้องควรมีนโยบายหรือวิธีการที่จะให้การสนับสนุนธุรกิจ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น
2. ผู้ประกอบการควรสร้างความเข้มแข็งเพื่อให้มีอำนาจต่อรองทางธุรกิจ โดยสามารถค้ำประกันซึ่งกันและกัน

บรรณานุกรม

แสง สวงวณเรือง. การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อม วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ 2530.

ชื่นจิตร อังวรารวงศ์และนนิตย์ จันทร์จรัส. ปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย 2546.

กนิษฐา ปะบุตร. ผลกระทบของศักยภาพการบริหารงานการเงินที่มีต่อความสำเร็จองค์กรของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550.

ว่าที่ร้อยตรีพรตพร อาคมชะพันธุ์. ผลกระทบของประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs ในเขตกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SME, ในเขตเทศบาลนครสงขลา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SME, ในเขตเทศบาลนคร สงขลา โดยผู้ประกอบการธุรกิจ SME, ในเขตเทศบาลนครสงขลาเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม

2. แบบสอบถามมี 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแหล่งเงินทุนและอุปสรรคการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของกิจการ

3. ขอความอนุเคราะห์จากท่านตอบแบบสอบถามความเป็นจริงมากที่สุด ข้อมูลที่ได้จะถือเป็นความลับ และผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวม ซึ่งจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียหายใด ๆ แก่ผู้ตอบทั้งสิ้น หากแต่จะเป็นประโยชน์ท่านด้านวิชาการต่อไป

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยุทธนา พงศกร

อาจารย์ประจำสาขาการจัดการทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

6. ถ้าต้องการขยายกิจการในอนาคต ท่านจะหาเงินทุนจากแหล่งใดเป็นอันดับแรก
- ธนาคาร บริษัทเงินทุน
- กู้นอกระบบ เพิ่มทุนจดทะเบียน
- อื่น ๆ ระบุ.....
7. ท่านมีความรู้เรื่องตลาดทุนระดับใด
- ไม่รู้ พอรู้บ้าง รู้มาก
8. การขอกู้เงินจากสถาบันการเงินส่วนใหญ่จะมีอุปสรรคเรื่องใดมากที่สุด
- กฎระเบียบสถาบันการเงินยุ่งยาก
- กิจการไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันสินเชื่อ
- ระบบบัญชีของกิจการไม่มาตรฐาน ขาดความเชื่อถือจากสถาบันการเงิน
- อื่น ๆ ระบุ.....
9. กระบวนการกู้เงินจากสถาบันการเงิน ท่านต้องเขียนแผนธุรกิจเสนอด้วยหรือไม่
- เขียน ไม่เขียน
10. ท่านมีความรู้ในการเขียนแผนธุรกิจหรือไม่
- ไม่มี พอมีความรู้บ้าง มีความรู้ดี
11. ท่านต้องการให้สถาบันการเงินปรับปรุงการบริการสินเชื่อด้านใดมากที่สุด
- ระยะเวลาการพิจารณาให้รวดเร็ว
- ลดกฎระเบียบการพิจารณาสินเชื่อ
- จำนวนหลักทรัพย์ที่ใช้ค้ำประกัน
- อื่น ๆ ระบุ.....
12. ท่านต้องการให้ภาครัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือทางด้านการเงินแก่ภาคเอกชนในเรื่องใดมากที่สุด
- ให้สถาบันการเงินลดความเข้มงวดการพิจารณาประวัติการขอกู้เงินในอดีต
- แทรกแซงอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำ
- ช่วยค้ำประกันเงินกู้
- อบรมการทำบัญชีให้กิจการให้เป็นมาตรฐานเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ
- อื่น ๆ ระบุ.....

สถาบันการเงิน หมายถึง ธนาคาร บริษัทเงินทุนหรือการให้บริการทางการเงินที่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล

เจ้าหน้าที่การค้า หมายถึง การซื้อสินค้าหรือวัตถุดิบด้วยเงินเชื่อ

ส่วนของผู้ถือหุ้น หมายถึง นำเงินตัวเองหรือการเข้าหุ้นกันมาลงทุน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายยุทธนา พงศกร
วัน เดือน ปี เกิด	6 กุมภาพันธ์ 2500
สถานที่เกิด	จังหวัดสุราษฎร์ธานี
วุฒิการศึกษา	ปริญญาโท บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปริญญาตรี การเงินและธนาคาร วิทยาลัยศรีปทุม
ตำแหน่งหน้าที่	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ 8 สาขาการจัดการทั่วไป รองคณบดีฝ่ายบริหาร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

